

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TST/CHBC)

SỐ 196

16 TRANG 20 TỈ

TUẦN LỄ TỪ 30-33

ĐẾN 06-1-1972

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đầu báo : MINH

Địa chỉ Tòa soạn : 54 VÕ TÁNH

— SỐNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C7H++

BÁO CHÍ VÀ NHÀ NƯỚC

Giới báo chí tại Thủ đô gặp đại nạn :

— Chỉ ít lâu khi một chủ nhiệm báo Tàu bị ám sát ở Chợ lớn giữa thanh thiên bạch nhật, một tòa báo Việt ngữ bị nổ ngay tại một đường phố đông đúc ngay trung tâm Thủ Đô vốn được coi là an ninh trăm phần, khiến nhân viên bị chết, và bị thương.

— Một ký giả bị Cảnh sát hành hung ngay trước cửa trụ sở Hạ Viện vào giữa đêm Giáng Sinh, trước mặt đông người chứng kiến.

— Nhiều báo bị cơ quan công quyền đi kiện, và bị hốt đều đều, hốt vô tội vạ.

— Trong khi đó, giá giấy báo tăng đến nơi, tăng hơn trăm phần trăm, khiến các báo sắp phải tăng giá cỡ 100%. Báo chưa tăng giá, mà nạn mướn báo còn hoành hành dữ dội. Sau khi tăng giá trăm phần trăm, chắc nạn mướn báo còn trầm trọng hơn nữa, thế là báo chết.

Đại nạn trên xảy ra cho làng báo, phần lớn thuộc về trách nhiệm của Chánh quyền.

— Vì an ninh không được

bảo đảm tối đa, nên nhà báo bị ám sát và tòa báo bị liệtng chất nổ.

— Vì nhân viên Công lực coi nhà báo như kẻ thù hằn, nên ký giả bị hành hung.

— Vì các cơ quan công quyền không biết lỗi ở mình, nên đi kiện nhà báo, và vì luật pháp không được triệt để tôn trọng nên báo chí bị tịch thu bừa bãi.

— Vì nhà nước tăng hối xuất nhập cảng giấy in báo, nên giá giấy tăng giá gấp đôi, khiến giá báo phải tăng. Tất cả mọi người đều đồng ý rằng tự do báo chí

là một quyền tự do căn bản, phải có tự do báo chí thì mới có các tự do khác được, và mới bảo đảm được tự do khác. Nhưng tại sao nhà nước Việt Nam chỉ lại đẩy báo chí đến chỗ khốn khổ như hiện nay ?

Báo chí như những tấm gương để xã hội soi chung, ai hay ai dở, đều hiện nguyên hình. Phải chăng người ta muốn những tấm gương bị bể nát hết, chỉ vì có bộ mặt chẳng đẹp để gì.

C.O

NĂM MỚI VÀ NIỀM KHÁT KHAO HÒA BÌNH

Năm 1971, một năm của chiến tranh, của nghèo đói, của thiên tai, của một nền dân chủ "độc diễn", đã chấm dứt những chỗ cho một năm mới những khát vọng hòa bình, ấm no của mọi người.

Thế nhưng, năm 72 lại khởi đầu với một cuộc leo thang chiến tranh, với hàng trăm máy bay Mỹ bỏ bom Bắc Việt. Trước biển khổ mênh mông này, bạn Con Ông khác với các đảng nghị sĩ, dân biểu, tức là không lăm lăm hoan, vui sướng, há hê khi thấy mìn Bắc bị ăn bom đạn Mỹ, mà ngược lại, đã cảm thấy đau lòng. Có lẽ đây cũng là thái độ chung hầu hết những người Việt yêu nước bởi vì quê hương của chúng ta không phải chỉ ở Miền Nam mà còn ở Miền Bắc nữa, ở đó mặc dù có những người Cộng sản, nhưng đồng thời cũng có những người quốc gia, những đồng bào ruột thịt, yêu cầu.

Bộ Tư lệnh quân đội Annam đã xác nhận không tham dự vào những cuộc không tập Miền Bắc hiện tại. Vậy đó chỉ là hành động đơn phương của Mỹ. Chính phủ Nixon đã lấy lý do này để giải thích việc đòi bom Bắc Việt, mọi cách để cung ứng hàng của họ. Họ đòi tiền BV để bảo vệ số quân Mèo của họ ở Nam VN trước sự đe dọa của quân CS. Nhưng đó là cách thức nào thì đây cũng là một cuộc leo thang chiến tranh. Năm 1972, một nghị sĩ Mỹ đã nói rằng Nam cho Hoa Kỳ càng tốt chán sau hòa vào làm là "Đông dương là chỗ chân đàng, thông tin từ binh Mỹ nào sẽ được BV phóng theo trong tương lai gần đây."

Hiện tại, cuộc oanh tạc Miền Bắc tiếp diễn, cuộc hòa đàm tại Paris bị đình trệ, thái độ của nhà cầm quyền CSVN lại càng ngoan cố, ương ngạnh hơn bao giờ hết. Con chim hòa bình mà mọi người tưởng chừng sẽ đậu quê hương điêu tàn này thì giờ đây lại bị đuổi đi xa lắc xa lơ. Bạn Công Sản BV chắc hẳn sẽ không vì Mỹ bỏ bom mà chịu bùng súng đầu hàng. Và chiến tranh không phải vì thế mà chấm dứt. Ngược lại, nó càng được mở rộng, kéo dài để rồi những nạn nhân đau khổ vẫn là những người VN dù ở miền Nam hay miền Bắc.

Vì thế, mọi hành động gây hấn của hai bên đều chỉ làm đau khổ cho một dân tộc phải trải qua một phần tư thế kỷ chiến tranh.

Mọi người vừa tung bừng mừng Chúa giáng sinh, vừa nghe những lời kêu gọi hòa bình thiết tha của Đức Giáo Hoàng. Thế rồi, ngay sau đó, người ta đã lại quên ý Chúa, quên những lời kêu gọi của Chúa đề lần xả vào cuộc chém giết điên cuồng. Có một số dân biểu, nghị sĩ, chính khứa ở xứ này, đã như những tên đồ tể khát máu, hết sức cố võ cho cuộc leo thang chiến tranh hiện tại. Những kẻ này, một lần nữa đã đóng đinh Chúa trên cây Thập tự giá.

Tuy nhiên, bạn C.O vẫn tin rằng, cuối cùng, ý Chúa sẽ được thực hiện. Hòa bình sẽ đến với dân tộc này và những kẻ đóng đinh Chúa sẽ bị trừng phạt đích đáng.

Trước thêm năm mới, bạn C.O xin nhắc lại những lời cầu nguyện trong ngày Chúa giáng sinh: "Mong rằng cả hai trong cuộc chiến hiện tại hãy thực sự vì Chúa, vì tình thương bao la của Chúa mà thành tâm cùng nhau xây dựng một nền hòa bình vĩnh cửu cho dân tộc."

ĐỪNG CHO LÍNH ĂN THỊT THỎ

Một hãng tin vừa thuật lại theo lời một dân biểu rằng: Chưa bao giờ người lính lại được cung cấp lương thực, nhà nước còn tỏ ra dãi ngộ lính nhiều hơn nữa bằng cách cho vay thêm 4.000 đồng công với 4.000 tiền thưởng. Tất cả số tiền này sẽ được lãnh trước ngày 10-2 để quân công có thể mua sắm nhân dịp xuân về.

Nếu đúng như tin trên thì tết năm nay ngoài tiền lương tháng 2,72 lính còn có thêm những 8 xin để mừng xuân. Đối với các đảng dân biểu, nghị sĩ thì số tiền này chẳng thấm vào đâu, chẳng đủ các đảng ấy uống nước, thế nhưng đối với lính, đây là một món tiền đáng kể, có thể giúp lính ăn một cái tết khá hơn. Nhà nước nếu quả thực biết nghĩ tới lính như vậy thì đó không phải là một sự "cung cấp" mà chính là sự đền đáp cần thiết đối với lính, những người đã hy sinh nhiều nhất cho quốc gia nhưng chưa bao giờ được đãi ngộ xứng đáng. Lính vẫn khổ, vẫn rách và lương lính vẫn không bằng con số lẻ so với lương của các đảng dân biểu, những kẻ chẳng phải chiến đấu gian khổ con mẹ gì cả mà lại còn được quyền bắt khả xâm phạm để ăn tục nói phét bằng thích ở nhà hát tây.

Thế nên, nếu nhà nước có cho lính thêm 8 xin hay 80 xin đi nữa cũng chỉ đền đáp được một phần nào so với những hy sinh to lớn mà tập thể lính đã hiến dâng cho đồng bào, cho Tổ quốc. Tuy nhiên, tin lính sẽ được vay thêm 4 xin, vì chi tất cả là 8 xin để ăn tết, thật ra mới chỉ là lời tiết lộ mờ hồ của một ông dân biểu chứ chưa phải là một quyết định chính thức của nhà nước. Vừa rồi, nhà nước mới chỉ xác nhận: Để tỏ lòng ưu ái đối với quân, cán, chính, chính phủ chấp thuận cho toàn thể quân nhân, nhân viên dân chính được hưởng đồng đều mỗi người một số tiền trợ cấp là 4.000 đồng trong dịp tết Nhâm Tý sắp tới.

Như vậy, không hiểu căn cứ vào đâu một ông dân biểu lại quả quyết rằng chính phủ sẽ cho lính vay thêm 4 xin ngoài 4 xin tiền thưởng nói trên. Tuyên bố như vậy để cho lính tin tưởng, hy vọng rồi rồi ra chuyện không có thật khiến lính phải thất vọng thì ông dân biểu tính sao? Trước đây khi quyết định tăng thêm 4.500 đồng cho mỗi số đơn vị chiến đấu, nhà nước cũng đã làm một sự khó khăn, cũng cải chính lại chính tại không biết bao nhiêu lần. Nhưng cũng một cái, nếu lại thân tặng và cho lính vay một lúc những 8 xin thì quả là một điều đáng để đất. Bởi vì thực hiện được điều này không phải là chuyện dễ; nó đòi hỏi một ngân khoản khổng lồ, đồng thời nó cũng tạo nên một tình trạng lạm phát trầm trọng nếu nhà nước không dự trữ từ trước một ngân khoản cho lính vay.

Tăng lương cho lính, giúp lính có nhiều tiền để ăn tết là một điều hay nhưng vẫn dễ là phải thực hiện được. Còn như chỉ tuyên bố, chỉ hứa hẹn suông để rồi cuối cùng cho lính ăn tết bằng thịt thỏ thì quả là điều đã man, tàn ác đối với lính. Mong rằng bộ dân biểu nào đó hãy thân trọng khi phát ngôn, đừng làm cho lính hy vọng rồi lại phải thất vọng, nhất là đừng đưa bọn trên sự đầu khố, đối rách của lính. Đã tuyên bố lính sẽ có 8 xin để ăn tết, thì phải thực hiện điều đó cho bằng được. Nếu cần, hãy bớt nửa tháng lương để lấy tiền giúp lính. Không hiểu các đảng dân biểu có dám hy sinh cho lính như thế chăng? Hay chỉ tuyên bố cho sướng cái lỗ miệng?

Thắng Hủi

NHỮNG DẤU HIỆU HAI NĂM MƯƠI!

Hiện nay, không biết có phải do ảnh hưởng cuộc chiến kéo dài hay vì thẩm nhuần chính sách tự thất, tự bại của nhà nước Anam, mà khắp nơi từ vùng ngoại ô đến vào trung tâm thành phố phong trào mở tiệm vàng, tiệm cầm đồ, tiệm may nhất là từ lâu hàng quán đóng hủi; thi nhau mọc lên như nấm.

Thành phần dân ngu khổ đen cho biết rằng: khi đến tiệm vàng họ được đối xử niềm nở ân cần hơn thời hân hoan bao nhiêu thì lúc vắng thăm cơ sở "3 phần trăm" bị coi rẻ, râu rĩ bấy nhiêu, vì chẳng những chủ nhân khinh thường; mà còn phải đóng thuế sống từ 10 đến 15 phần trăm, mặc dù trước cửa tiệm, chữ "3 phần trăm" treo tượng trưng to rõ bố luôn luôn đập vào mắt họ.

Thứ đến loại cao lầu "đỏ loét" (de luxe) có trang bị ca nhạc, thang máy cũng tới tập hoạt động hơn bao giờ hết, khách của loại cao lầu sang trọng này dĩ nhiên là dân anh chị thế lực, có địa vị trong xã hội đương thời, loại chuyên sống nhờ áp phe bán linh hồn bằng những trò trơ trẽn mất dạy; loại gian thương tài phiệt làm giàu phi pháp dưới thủ đoạn đầu cơ tích trữ v.v... Một bữa ăn của bọn này, người dân lao động có thể làm việc hùng hục đầu tắt mặt tối cả năm trời cũng không mua nổi và có đời họ chưa chắc đã được ăn một bữa thả giàn kiểu đó.

Riêng các hàng quán, từ lâu cơ trung, làm ăn ở Saigon đã khôn ngoan dụ dỗ khách bằng những cái quảng cáo nghe rất hấp dẫn, nào là chỉ cần 300 tiền giao chỉ, khách sẽ có ngay một phần ăn đầy đủ chất bổ, nào là phòng ăn yên tĩnh, có máy lạnh, nhạc êm dịu v.v... Nhưng ai cũng biết, người vào ăn như rùa, nếu không thuộc loại công tư chức có giá, thì cũng phải Quan Tá, quan Ủy có hạng chứ dân khổ rách áo ấm sức mấy mà dám nhào vô đóp 1 bữa 300 quan lận...

Trên thực tế, đừng tưởng họ quảng cáo ngon lành mà ham vì đã có nhiều bề ngậy thơ cụ, anh dũng bước vô từ lâu để trước ăn cho vui sau làm giàu thêm cho chủ phải té ngựa. Bởi sau màn đóp no bụng, từ cái khăn lau tay, đến trái chuối tráng miệng, ly trà nóng nhất nhất đều được chủ nhân công chung vào phần ăn chính cho tiền việc tính toán, khách bỏ ra tờ giấy 5 bỏ, lúc thổi lại chỉ còn lại vài chục bạc các ông nào vì thế diện con cóc mà không lụm là coi như đi đứt 1 Hưng đạo. Đó là chưa kể nhà hàng còn cho đóp toàn thứ đồ dư còn lại của ngày hôm trước nó trên lần như cơm "xà bần" có thứ đã ngả mùi thum thum tanh tanh khiếp bỏ mẹ! Nhiều bố vừa ra khỏi cửa, miệng bắt đầu khó chịu và một lúc sau gặp ngay cảnh thượng thổ, hạ táo tháo ruột, chạy đến vọt cả ra quán mà đêch hiệu trời trắng giỡn!

Sau hết, còn một số hàng quán nhậu lại rơi cũng nguy hiểm không kém, tại con đường xưa nay vẫn nổi tiếng là nơi sản xuất tiết canh lòng heo hot vật lộn rất khoái khẩu hợp gu vừa túi tiền của các bọm nhậu. Chính vì lợi dụng sự chiếu cố nồng nhiệt đó mà chủ quán đã âm thầm thực hiện nhiều món "bên trong bức màn đêm" rất khôn lỏi nhưng ít ai chú ý khám phá các trò chết người này, hoặc có nghe thì hạ kẻ nhưng chưa gặp, nên vẫn bỏ qua đến nhậu dài dài.

Này nhé, hột vịt lộn họ luộc chín đã 3,4 ngày trước, cứ tới đem hấp lại cho nóng, rồi bung lên để trước mắt các bọm nhậu, huyết họ mua tại lò heo Chấn Hưng đem về trộn lẫn với nước đá con nít, rồi để trong bao nylon mang vô tủ lạnh ướp kỹ cả tuần lễ. Mỗi lần khách nhân gọi đến thì dù tiết canh heo hãy vịt, họ cũng chỉ dùng một thứ huyết duy nhất bung ra, khi nơi men đã thấm khách cứ tình bơ đóp tiết canh có hòa nước đá, chuyện trò ròn rã, cười hô hô...

Sau m.n là ve, rau sống, tiết canh có nước đá công với vài quả hột vịt lộn "thâm niên", là ngay đêm đó, khách sẽ trông thấy đường đi xuống âm phủ trong gang tấc, nghĩa là trên thì ông ọc mửa, dưới thì cháo tống liền từ từ như phồng ten nước, chỉ còn nằm dơi ông bà về rước là thượng sách. Kể viết bài này đã hân hạnh gặp một trận ngạt ngư, thoi thóp, nhưng số còn nặng nợ nên chưa tịch. Do đó, chỉ xin được báo động nhỏ trong họ ngoài làng để tùy nghi, kéo đến lúc gặp tai nạn bất ngờ lại trách là sao biết trước mà không chịu khai.

ĐỀ CHƠI ĐỀ CHƠI

Đêm Giáng Sinh vừa qua Toán Đức Trần kéo nhau đi nhót như điên thâu đêm suốt sáng, đến nỗi mệt lử cả bộ, hết xi quách không lối nghĩ đến đâu trường đề dự đề chơi. Thiết Diện Phan Quán tình cờ đi ngang qua thấy thế bèn giới thiệu một toán khác vô thay thế. Đó là toán Cò Mồi nổi tiếng khắp nước và vừa được xét xử tại Tòa án Lương tâm. Vậy là 4 toán so tài này gồm có:

- Mùa Thu Chết
- Chơi Trò Mất Nước
- Lèm Bèm
- Cò Mồi

SAO KHÔNG KHUI 100 ANH BỤ TRỐN THUẾ ?

HỎI: Đã từ lâu người ta nghe nói có 100 anh bụ trốn thuế bạc tỷ, chuyện đó có thật hay là phịa, và nếu có thật tại sao lại không khui ra ?

MÙA THU CHẾT: Có thật chứ ai thêm phịa ? nhưng 100 anh bụ trốn thuế toàn là anh em cả, nỡ lòng nào khui họ ra ? Minh cứ để thế, thỉnh thoảng còn nhờ vì tí chức !

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC: Tụi này chỉ nghe phát phở thế thôi, chứ đâu có nắm được danh sách hỏi nào. Có thật đi nữa cũng mặc kệ họ, đèn nhà ai nấy rạng, hơi sức đâu xía vô cho nó mệt !

LÈM BÈM: Có thật là cái chắc rồi. Nhưng bọn họ còn đang tính chuyện ăn chia nên đời nào chịu khui ra. Nếu khui ra thì còn ăn cái gì nữa, tiền phải bỏ vào công quỹ ổng thấy bà !

CÒ MỒI: Đ.M. mấy thằng trốn thuế. Tụi ổng phải làm hình nộm chúng nó đem ra trước Nhà Hát bán chết hết mới được.

BAN GIÁM KHẢO: Hai toán Chơi Trò Mất Nước và Cò Mồi không trả lời vào câu hỏi. Hai toán Mùa Thu Chết và Lèm Bèm cùng đúng: mỗi toán 2 điểm rưỡi !

SAO LẠI NHẮM MẮT CHO NHÓT ?

HỎI: Đêm Giáng Sinh vừa qua, dân Saigon nhót như mây, và được các ông công lực nhắm mắt làm ngơ. Sao lại kỳ cục vậy ?

MÙA THU CHẾT: Cách mạng mùa thu mà! Minh phải đề như thế mới chứng tỏ là nền kinh tế của ta lúc này xôm tụ rồi, làm gì có chuyện đói rách ?

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC: Đêm Giáng Sinh, công lực còn bận lo đi đề phòng xuống đường, thì giờ đâu đi bớ ráp mấy anh mấy chị nhót lậu.

LÈM BÈM: Thôi xin các cha! Dù cho có thì giờ cũng chẳng dám đụng tới mấy đống lậu trong đêm đó. Toàn là các anh chị lớn tổ chức du hí, nếu không thì cũng là con ông cháu cha, nhân viên công lực đụng vào đề đi Bến Hải, Cà Mau à? Ai đại gì?

CÒ MỒI: Nhân viên công lực như thế là yếu quá! Nhảy nhót trong lúc này là làm suy yếu tinh thần chiến đấu của các chiến sĩ, phải bản què giò những tay sai của Cộng sản đó đi mới được ?

BAN GIÁM KHẢO: Lèm Bèm hiểu rõ tâm trạng của các nhân viên công lực hơn ai hết: 5 điểm!

ĐỨC DZUA VÀ ÔNG CỰU PHÓ RẬU ?

HỎI: Báo chí Annamta vừa đưa ra nhận xét: việc ông Cựu Phó Rậu trở lại quân đội làm cho Đức Dzua khó xử sự. Có thật vậy chăng ?

MÙA THU CHẾT: Có quái gì là khó. Tụi này thuộc lòng bài hát "Mùa thu đã chết, cho chết luôn", bởi vậy nếu ông ấy đã thích không quân, thì cứ cho không quân luôn là xong chứ gì ?

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC: Đâu có được. Ông ta đã cả gan chống đối Đức Dzua thì bây giờ phải cho ông ta đi chỗ khác chơi mới được. Nếu khoản hồng đi nữa cũng chỉ cho làm đến chức Đại Sư là cùng, có gì đâu mà Đức Dzua phải khó xử sự ?

LÈM BÈM: Ô, không khó thì cũng như mặc cái xương ở cổ, nuốt chẳng vô, khạc chẳng ra. Cho làm chức lớn thì phiền, mà cho chức bé thì coi không được, rốt cục chỉ còn cái chức "ngồi chơi xơi nước" là yên chuyện.

CÒ MỒI: Khó đếch gì. Cứ việc yêu cầu ký kiến nghị tờ lòng trung thành với Đức Dzua, nếu được thì xài, không thì à là cho đi, lời thì đã có sẵn, cho ăn kẹo cũng chả dám ho he.

BAN GIÁM KHẢO: Giải quyết vụ ông Cựu Phó Rậu không ai khéo hơn Mùa Thu Chết: 5 điểm cho toán này.

TẶNG LƯƠNG HẠ BỘ ?

HỎI: Lương của mấy ông Hạ bộ hiện mới có 3 trăm 3 chục xấp một tháng. Liệu có nên tăng lên cho họ không ?

MÙA THU CHẾT: Kề ra cũng nên tăng cho họ đề còn xài vào nhiều việc. Chỉ kẹt một nỗi là tăng cho họ, thì cũng phải tăng cho nhiều người khác, khỏi bị tị nạnh, mà tăng như thế thì u xà Trần Hưng Đạo ?

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC: Cứ việc tăng chứ sợ gì ai tị nạnh ? Mà ngay trong Hạ Bộ cũng khỏi cần tăng đồng đều, chỉ tăng cho tám chục mạng biết vàng lời ngoan ngoãn "độc diễn" là đủ rồi, bảy chục mạng cứng đầu cứng cổ kia tăng làm chi cho ổng tiền, bỏ tiền "lèo" sao ?

LÈM BÈM: Không tăng cũng được, mà tăng lại càng vui, chả đi đâu mà thiệt ? Tuy nhiên dù tăng hay không, tụi này vẫn phản đối như thường lệ.

CÒ MỒI: Phải tăng chứ, đề tụi này còn làm thêm ít hình nộm nữa chứ ! Cách mạng mùa thu, càng thu nhiều chừng nào tốt chừng nấy, nếu không vật giá leo thang, làm hình nộm tốn kém quá trời !

BAN GIÁM KHẢO: Ba toán Mùa Thu Chết, Lèm Bèm và Cò Mồi đều trả lời ám ở hội tề, chỉ có Chơi Trò Mất Nước là dứt khoát: 5 điểm !

TỪ NHIỆM CHỮ KHÔNG TỪ CHỨC ?

HỎI: Nhà dân biểu Babilac Lý quý Chung đạo nọ nằng nặc đòi từ chức, bây giờ chỉ xin được từ nhiệm, nghĩa là vẫn cứ đeo cái "mác" dân biểu, nhưng không đi họp, không lãnh lương, như thế nghe có xuôi tai không ?

MÙA THU CHẾT: Tội nghiệp cậu ta rét đi lính quá, nên nghĩ mãi mới ra cái mưu từ nhiệm đó. Thời thế cũng được đi, cứ ở nhà mà chạy áp phe, đừng có đến Quốc Hội tuyên bố vung vít là được rồi.

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC: Không xuôi chút nào. Trong nội quy, làm gì có cái mục nào cho phép làm dân biểu... h. m. Phải bắt ông ta đi họp, không thì à lè về đi ắc ề cho được việc.

LÈM BÈM: Từ nhiệm cũng được làm chứ. Người ta đã không cần tiền lương là tình thân cao rồi. Còn cái vụ rét đi lính thì đưa nào lại không rét ? Gà Hạnh Pháp còn rét gấp mấy lần ấy chứ bộ ?

CÒ MỒI: Ô kê, cho luôn cả bảy mươi mấy anh đối lập kia từ nhiệm luôn. Chỉ cần tám chục mạng ở lại "đọc đến" cho nó gọn chuyện, làm thầy chỉ tổ thôi ma, cần đếch gì các anh đó !

BAN GIÁM KHẢO: Toán Mùa Thu Chết thật là tế nhị: 5 điểm !

ĐIÀ NGUỒN MÒN

VẤN CHƯA XONG VỤ NGÔ XUÂN THỌ !

Theo tin VTX vừa loan, cụ chủ tịch giám sát viện họ Ngô đã gặp riêng cụ Phó Hương, và sau đó bác giáo họ Trần đã rút đơn kiện vụ ông Ngô Xuân Thọ.

Trường thế là êm, ai ngờ, Ông Thọ vẫn còn hung, lại gởi bồi thêm nhiều lá thư nhờ các báo đăng tải đề đòi mời hai nhân chứng là cụ Ngô X Tích và nhà giám sát Lý Xuân Lâm phải ra trước tòa xác nhận là "Nhị vị kê trên, quả đã có phần nản với Ông Thọ về vụ Bác Hương" (đó là phần oan thiệp, đề xử chìm xuống chuyện bẽ bối tại hăng đường đặc nào !)

Điều đáng lưu ý, là ở phần mở đầu thư của Ông Thọ viết rằng: "Kính gởi Ông Chủ tịch giám sát viện."

Kính gởi Ông giám sát Lý Xuân Lâm.

TRÍCH YẾU: kêu gọi ý thức trách nhiệm trước cảnh uất nghẹn đã thành núi, nước mắt đã thành sông, của quốc dân.

Thế rồi, ông Thọ vào đề rằng: "Như chính chủ và cụ giám sát đã phân trần với chính con rằng các giám sát không chịu làm việc. Ngoài ra, do sự sưu tầm của riêng con, được biết thêm nhiều manh mối trắng thay đen. Con và cụ giám sát nghĩ lại coi cơ quan hiện định đã nặng lời thế, thốt với toàn dân là đi tìm rõ trắng đen, nay lại đi đòi trắng thay đen, mà vụ mới nhất là vụ Ô. Lê Văn Khoái đòi đen hóa trắng trong việc Welfare..."

Sau một hồi lòng thông, ông Thọ viết tiếp rằng "con luôn bị ám ảnh bởi vong linh của 1 triệu chiến sĩ đã hy sinh. Do đó, con quyết Trung với Dân,

Trực với sự Thật. Ông Thọ còn nhấn mạnh là ai cũng biết con nghèo đói, không người hộ vệ, nhưng con đã đứng độ khắp nơi, trong đó có cả tổ chức chuyên gao cho Việt Cộng dù là của Trung tướng Ngô Dzu..."

Rồi ông kết luận là con phải liều thân, bảo toàn danh tiết cho giống họ, giờ đây, chẳng lẽ, chú và cụ nỡ lòng nào phủ nhận những lời đã nói với con? Sau cùng ông Thọ chấm hết bằng hai câu:

"Trăm năm bia đá thì mòn
Ngàn năm bia miệng vẫn còn trơ trọi!"
Lá thư đã qua đủ, đề nói lên những gì, chúng ta cần biết. Nhà báo xin miễn bình luận.

CÁC ĐÀN EM LÀM ĐẠI CA NI XÔNG MÁT MẶT

Rõ thật, mấy chú đàn em chơi đại ca Ni Xông, cả đàn cả đám. Ai đời, đàn anh sắp du dương mí lại Mao sến sùng, thế mà mấy chú đánh đấm ra mần rãng, đề thua thảy lu bù, thua vãi nước ra quần. Từ trận thất thủ Đông Chum với 6000 tinh binh Thái Lào, mà chẳng nhai với Vẹn đề đến nói kết quả là "1000 đ. khai hội tề sự" với run, với rế, còn lại 5000 chú thất tán tứ phương, ngày nay vẫn chưa biết rõ số phận chết sống thế nào? Quả là làm mất mặt đàn anh quá xài ! Trong lúc nhìn về phía đàn em Khmer, thì mới bi đát, ai oán và rách nát hơn nữa, vì... trận mạc

chớ gì, mà kẻ địch chỉ trông thấy gậy của chiến sĩ Khmer. Chưa ra quân đã tính phú lính. Đánh giặc mà bị rớt mất lá bùa, là khốc hủ hủ kêu cha, kêu mẹ ngay giữa chiến địa. Chỉ còn thiếu màn "Hãy chờ ông về nhà, ông mệt bu ông, cho mà coi, sao chúng mi, cứ đối thoại mí Kampuchia toàn bằng B.40 và những trò giết người không à !"

Ngo lên bề trên, thì hơi ơ, ông Thống chế Lân Nôn bị các tướng lãnh chề là dốt nát, dấm đá đầu là thảm bại đó. Bài học nhục nhã trên quốc lộ 6 còn đây ! Các tướng đòi đảo chính và đòi đá đít cho tên thống chế về vườn đuổi gà cho sớm chợ.

Ngược lại, thống chế, thì lại cải chính, bảo là lỗi tại lão quốc trưởng, lai Tàu, không chừng thống chế sẽ đưa của nó Ông Bự nhất nước Chenz Heng ra tòa xét xử để bỏ tù cả nhà ông quốc trưởng cộng hòa Khmer vì can cái tội đẩy máu xi dầu, tương tầu trong huyết quản !

Bờ này, mấy chú đàn em Lèo Thất Khmer, đại ca Ni-xông sắp qua Mao xanh sang đầu tháng 2-72 các chú làm ăn cno xom trò lên một chút đi chứ, đàn em... ám ở nhất ng. kiểu chur đánh đi chạy thì có châu xấp tiệm cá đim. Lm tạ ca mít cha nó cá "mơ tin" với các đồng chí Bắc kinh, thì... coi chừng đó nghe đó. báng tiệm, thay đạo kép cái rụp đó đưng cơ trách. tại sao, đảo chính mà không báo trước.

MI HAI GUA XANH
Đủ các sinh tố • Vừa rẻ vừa ngon
• Vệ sinh bảo đảm • máy móc tối tân
• Bề lau không hư

V.N. Liên Hiệp Thực Phẩm Cty Sản Xuất
Tổng đại lý: hăng KHÁNH PHONG
17, NGUYỄN VĂN THẠCH CHOLON — ĐT: 37.624

TIN CẢI TỐ CH. PHÙ LÀ CÓ THẬT !

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

VỀ VỤ «TƯỚNG BÀ BỊ LỘT QUẦN... QUẤT BA TOONG VÀO ĐÍT»

L.T.S: Tuần trước Con Ong, đã vì tiếng than của lính tráng nên đã nhắc đến vụ, một ông Tướng quá bất đắc chí, đã nổi khùng đập lính lu bà ông còn lột quần bà Tướng quất ba toong vào mông đít... Anh em lính, ngàn quá xá cứ thấy ông là chuẩn lệ !

Đụng vào bà... là teo chim tụt suýt

Vào một buổi chiều dơi rách, nhà báo phóng xé phom phom qua đại lộ Nguyễn Huệ, bên bắt gặp một hoạt cảnh rất tr ly kỳ cục ! Số là có một thầy «Phú lít» công lộ đang hí hục khóa một chiếc tu bin mới toanh hiệu Văn Và Ghen. Vì chiếc xé này đầu bậy bạ, trên vùng đất cấm. Liên đó, có một bà trang diêm ra cái vẻ mệnh phụ phu nhân, Hột xoàn bự tở bố, vàng vọt xích cùng thân thể. Bà lớn... bên tiến tới và hét lên rằng : «Kẻ nào dám trói xé của bà — ra mặt đi bà tặng cho một quả teo chim tụt suýt». Anh Bạo Dân Công lộ rất hiện ngang đứng ra trình diện :

— Có tui đây. Tui khóa xé Bà vì Bà đầu... không đúng luật».

— Rồi chú dóm đưa đại với Bà hả ! Xin nói khẽ vào tai chú nhé «Bà là... phu nhân của ngài Thứ Trưởng Bộ Con Cóc đây nè ! thầy phú lít tình bơ đáp : «Dạ thưa bà, luật áp dụng bình đẳng với toàn dân. Phú lít phạt rất vô tư và phạt bất phân giai cấp». Bà lớn, bịu môi một phát rất dài... và bỏ đi liền tức khắc ! Bà đi mô ? Để biết ! Song chỉ thấy chừng 15 phút sau chính thầy phú lít anh đứng no đã lặt dặt mò tới, mò với cái khóa xích xé bà lớn».

Hỏi thăm thầy «chuyện gì thế ?» thầy thờ dài đáp «Vi thương vợ, sớt con, thầy chưa muốn đi Cà Mau. Và... thầy hứa xin, chừa từ nay bố bảo cũng không dám «chơi» vào bà lớn... teo chim thấy mẹ !

AN ĐỘC CON ONG NHỚ :

- Hằng ngày đọc Nhật báo THÂN PHONG
- Mỗi Tuần đọc VĂN NGHỆ TIỀN PHONG

Liên sau khi bại báo ra mắt, tòa soạn đã nhận được một lá thư của bà Yvonne Phan thị Lệ Hoa tự giới thiệu là vợ chánh thức của ông Tướng được đề cập trong bài báo nói trên. Tôn trọng quyền trả lời của bạn đọc, Con Ong xin đăng nguyên văn lá thư này. Đồng thời, chân thành cảm ơn Bà Tướng đã lưu ý đến tiếng nói của báo chí.

oOo

Kính thưa Ông Chủ Nhiệm Tôi là vợ có cưới hỏi của Chuẩn Tướng Lam Sơn, tôi nhũ danh là YVONNE Phan thị Lệ Hoa ngụ tại Gia Định, kính gửi đến Ông Chủ Nhiệm vài lời đính chính sau đây :

Nhân tôi được người quen báo tin trong số tuần báo «Con Ong» ra ngày 23-12-71 số 195, có đề cập đến 1 ông Tướng với nhan đề là : «Tướng ông lột trần tướng bà quất ba toong vào đít», tôi hết sức ngỡ ngàng khi được đọc tin này. Vì thật ra tôi lúc nào cũng ở tại Gia Định lo chăm nuôi 6 đứa con thơ đại đang ăn học tại Saigon và tôi không hề theo chồng tôi tại Tư Dinh ở Biên Hòa cũng như ở Pleiku, nên việc tướng bà bị lột trần quất ba toong vào đít xảy ra tôi không hề hay biết và nếu có thì đó là «nhân vật nào khác chứ không phải tôi».

Thưa Ông, vì danh dự của cá nhân tôi và gia đình tôi,

TIN VỤN

DI DÂN !

DB Nguyễn Văn Kim thuộc đơn vị Quảng Trị mới vừa lên tiếng báo động : Dân các vùng Định cư Quảng Trị sắp chết đói.

đồng bào quá khổ cực vì chiến tranh lại đến cảnh thiên tai bão lụt cho nên ngày nay đã kiệt quệ quá chừng, không có cơm ăn, áo mặc, DB Kim yêu cầu nhà nước cho họ được di dân vào những vùng đất màu mỡ ở miền Nam để tìm kế sinh nhai. Con Ong kính xin nhà nước thử ghé mắt vào vụ này màn một quả «nghiên cứu» xem sao.

kính xin Ông Chủ Nhiệm vui lòng và thông cảm cho hoàn cảnh tôi mà cho tôi được đính chính nguồn tin trên trong số báo tới, cũng nơi trang 4 cột 5 và 6, để tránh sự hiểu lầm của các giới thân cận nghĩ về tôi.

Được sự giúp đỡ của Quý Báo đề đánh tan sự hiểu lầm ấy, tôi thành thật cảm tạ Ông Chủ nhiệm vô cùng và xin cầu chúc Quý Báo mạnh tiến trên đường ngôn luận.

Kính thư,
BÀ YVONNE
PHAN THỊ LỆ HOA

Khi chú Sam nổi nóng...

Trong lúc thiên hạ luôn miệng nói hòa bình, hòa bình đến đít rồi, thì... chú Sam trình diễn một màn rất linh đình, bằng 1 phát phóng ra Bắc Việt 350 phi cơ ào ạt

Ông lớn nào «bè» Trang th. Lan ?

Tại Con Ong cần lớn tiếng báo động cho toàn dân biết rõ 1 câu chuyện, làm xúc động lương tâm cả nước, mà chúng ta, không có quyền làm ngơ. Số là trong dịp tình cờ phát viên C.O, được chứng kiến một màn tâm sự não nùng giữa Trang Thanh Lan và 1 ký giả lão làng — khi thấy Lan xanh xao vàng vọt anh bạn nhà báo hỏi thăm đôi lời. Thì... chềng đét ơi ! Trang Thanh Lan đã nức nở sụt sùi kể lể luôn một hơi dài, rằng : «Em chả có bệnh tật gì hết trơn. Em bị gãy yếu, chỉ vì em vừa bị con quỉ râu xanh hiện ông lớn ở B.H, đã hiệp em, nhân dịp em đi ca tăng cường cho 1 phòng trà tại xứ Bưởi. Em hạn đến ngàn đời rồi. Song vì thương sót cha mẹ già. Em nguyện sẽ trả thù con quỉ hữu quyền đó, bằng mọi cách... (cam đoan nguyên văn lời Trang thanh Lan) Nghe qua lời tiết lộ kinh hoàng trên, anh bạn già nọ, lại tính bơ khuyên Lan rằng : «Thời bỏ đi em. Xã hội hôm nay tiến bộ như thế đấy. Kể cướp có thẩm quyền, tên hiệp dâm cũng thuộc giới uy quyền. Pháp luật được cho về quê nghĩ mát từ khuya rồi!»

★ Tân N.C. có gì lạ ?

Hồi này, làng báo dơi tin thấy mẹ. Thành thử, cứ chạy quanh, hết chuyện nhà chùa phá nhà phật từ lại đến chuyện mấy em ca sĩ bị «bè», và vài nàng mồm non tài tử, chưa ra mắt cuốn phim đầu, đã mang cái bầu bự tở bố, như cái mà mẹ thẳng ăn mày. Ngoài ra, cũng còn có thêm cái loại tin về vụ sắp có tân nội các.

Mở đầu, người ta đồn, bào huynh của Tổng tông đã bay qua Tây, đón đốc tở Ng tôn Hoàn, lãnh tụ đảng Đít Vịt, 1 thứ đảng chia ra năm bè, bảy nhóm. Rồi có tin bác sĩ Hoàn sẽ mần thủ tướng. Song tin này bị mô tả là vịt hang nặng. Bên được bỏ qua, liền đó, người ta lại thấy chàng André Trần Văn Đôn, bị mặt bay qua Mèo. Lại có kẻ xăm xi chính hẳn, đang cay cú cái ghê đó... Nhưng, gần đây «mề tìn» của me sừ có 99 phần bít tết, mà chỉ có trần xi 1 tí ti phần nước mắm trong huyết quản, nên tin này cũng bị xóa nhòa liền tụt suýt !

Sau cùng, nguồn tin có phần nào do phía lòng lá, hòa nhịp với trong dinh xi hoira là tân nội các sẽ có vài điều lạ. Trước hết, là sự sát

nhập toàn lực bộ máy tuyên truyền như đài ca hát, đài tàng hình, Vệt Tim Sờ, rồi đây, sẽ trực thuộc thẳng với Phú đầu rồng, do một tay Ông Hoàng... chỉ đạo. Riêng về chí sĩ tác giả cái gọi là cách mạng kinh tế mùa thu, thì nghe đầu, 1 Ông Kinh tế sẽ được về vườn còn ông tài chính thì chưa bị xóa sổ. Mặt khác, có thêm Ông nghị tở sư đón gió là Nguyễn Văn Ngải, sẽ được mời giữ 1 ghế tổng trưởng. Đặc biệt nữa là hai bộ Tịch thu báo và chiêu hồi, sẽ nhập thành một bộ. Ngoài ra, nguồn tin còn mấp mô phi ra là, cái ghế quốc phòng cũng được đổi chủ, mà tân tổng trưởng không phải là giới nhà binh. Chưa rõ, nhân vật nào được mời giữ ghế quan trọng này.

Tóm lại, sẽ có thay thế, ở nền ngoại giao, mà mới đây, các nhà Nghệ sĩ phường Hả Bội, vừa đề ra thêm danh từ gọi là «ngoại giao bốt đờ sờ». Sau đó, là quan kinh tế. Rồi, ghế thông tin chiêu hồi và quốc phòng.

1. Hãy chú coi. Nội các mới sắp ra lò, sẽ tạo bất ngờ gì cho nhân dân... Nếu không, lại vẫn chỉ ngân áy tài tử chuyên nghiệp, mặt mày đã quá nhẵn nhụi và quá nhàm chán đối với dân ta. Rút cục, kệ cha thiên hạ sự. Đói bỏ mẹ, hơi sức đâu mà tìm hiểu vụ chia ghế của quí Quan !

Ai khoái nhẩy dầm ? hãy vô vùng đất cấm !

Nghe tin, thiên hạ đang đề nghị quan đờ Nhiêu, hãy cho nhẩy dầm thả dân, để làm mờ bạc, sơ sơ cũng có lối 80 triệu, tặng chiến sĩ dịp Xuân về. Dường như quan năm họ Đổ, cóc dấm chơi trò độc địa, e rồi, kẻ khác đớp, mà quan mang tiếng. Vì, cứ ngồi đó cũng no nê, cá chực khoán tiền đi vô, đi vô dài dài, đại chó gì mà mạo hiểm ? Rồi, lại nghe chửi đã đời !

Tin nhẩy dầm làm cho 1 số quan to bực mình văng tục rằng : «Cắm thế dềch nào được, các bố mề đây, vẫn nhẩy đều đều. Đổ thẳng nào dám vô vùng đất cấm mà lập biên bản. Tại chúng ông nhẩy dầm hoài!»

Về mục đờ đen, ở trong vùng đất cấm, luôn có sòng bẻ ăn thua bạc triệu. Nhà báo được ngồi châu rìa bên một bàn binh xập xám chường, mỗi cú đặt tiền, rẻ nhất cũng là 100 xin. Bao quanh bàn xập xám có 4 em bé cời chường 100 070. Các em ngồi đó, cho các đại ca sờ mó, và... rót rượu cho các đại ca say sưa. Khi cao hứng các quan bỏ tiền xâu bằng 1 cử chỉ rất là lướt, là rúi mó bạc vào tận cung vị trí Lá Đa của em. Các quan bắt mấy em phải khếp đùi cho thật chặt, kéo rót giấy 500. Và nhẩy nhót thì coi như chuyện cơm bữa. Vậy đó, thêm nhót hãy về vùng đất cấm. Tha hồ nhẩy...

Theo nguồn tin tối độc tiết lộ, Hà Nội cũng điên đầu vì sự nổi khùng của chú Sam nên mấy tay tổ cộng sản, đã bàn nhau, phân tán hơn 400 tù binh phi công của Mèo, rồi trời gô từng tổ tam tam. Cứ mỗi vị trí chiến lược của cộng sản, là buộc ba chú tù binh Mèo, cho cầm cờ Mèo đề... phát loạn xạ ngẫu, khi thấy máy bay Mèo xuất hiện. Nếu B.V chơi trò độc này, thì rồi đây, liệu Huế Kỳ có dám nhào xuống bắn phá vào chính bạn bè của họ chẳng ?

Ấy là chưa nói đến thủ đoạn cộng sản dám lựa tù binh làm vật tế thân, và cứ mỗi cú bom của Mèo, là B.V lại mang vài ba chú phi công ra pháp trường khai tử. Chúng ta hãy chờ coi, những trò hung hăng của Mèo và phản ứng của Hà nội... rồi sẽ còn hứa hẹn nhiều ly kỳ rùng rợn.

NÓI LÃO MÀ CHƠI

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Dân đưa lát phát hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thân nghe ma kể mấy lời
VƯƠNG SĨ TRINH

VIẾT THÊM TỪ MỘT NỖI NGẬM NGŨI

Vụ Việt Nam Quốc Tự càng ngày càng lộn xộn những sự thật khiến người tâm huyết với Phật Giáo tại mảnh đất chó đẻ này phải ra máu ra mắt.

Không ngờ những mảnh hình hài được che phủ bằng tấm thiên y lại lộ loét ghê tởm đến thế. Chưa hết, trong trái tim những tưởng được ướp câu kinh tiếng kệ và ý tứ siêu thoát của đức Phật từ bi lại chỉ ăn toàn dao găm nhọn sắc sẵn sàng lóc da lưng nhau cho người ngoài xem.

Bọn người đã và đang chơi nhau bằng chiêu số tối độc ở trong cái gọi là Việt Nam Quốc Tự đâu có biết mình bị lợi dụng như những quân cờ thí để đặt quốc giáo (cứ tạm gọi thế) trên đường đồ đốc tham hại. Những tên tuổi lớn của cuộc đấu tranh trong mùa Pháo Nạn mấy năm trước đã thiếp, đã bị đốt cháy bằng một di vãng tối tệ, bị đi, để tiện. Lốp thay thế cũng chẳng hay hơn gì. Trên vết xe đổ của lớp "tiền bối", bọn mã phu vẫn thân nhiên dong cương cho cỗ xe chắt đầy tham, sân, si nghiêng nát niềm tin Phật Tử.

Thốt nhiên, con người thuần lương đơn hậu thấy mình cô đơn, hoang vắng la. Ngoài đời, một bọn quyền quý cao sang sống với đặc quyền cao ngất, thân nhiên bỏ mặc tha nhân với những chuỗi khổ đau liên tiếp, những dấn vật không ngưng nghỉ và những cái mà họ mệnh danh sự "hy sinh" vượt quá kích thước chịu đựng của con người thường. Trong đạo, bọn đời lột thầy tu lạm dụng giáo thuyết như một thứ bùa mê thuốc lú, tự tạo cho mình thành một giai cấp tàn trường giả để mặc nhiên tham lam, dâm ô.

Từ những tai kiếp gần đây dọa hành lên thân thể của Phật Giáo Việt Nam, nhóm Con Ông thấy cần phải cảnh cáo những "ma tăng, ma sư" đang ăn mình trong tấm thiên y, nếu còn nặng lòng trần tục nên gác áo, rời kinh, xa mõ, bỏ Chùa. Đừng tiếp tục u mê dùng đạo pháp như một xảo thuật để thỏa mãn tư dục vị kỷ. Nhóm Con Ông cũng không quên báo động với toàn thể Phật Giáo đồ thuần thành rằng:

— "Dân tộc ta còn mãi mãi đắm chìm trong bất hạnh nếu Đạo Phật còn tiếp tục bị khinh mạn rêu rúng và lợi dụng bởi bọn con buôn đầu cơ tôn giáo. Bao giờ tôn giáo của đại đa số dân tộc chưa phục hồi địa vị thích đáng của nó; chừng đó mọi người còn phải chứng kiến những nghịch cảnh nào nề. Tất cả Phật giáo đồ chân chính hãy hồi niệm đau đớn và kiêu hãnh đến những cái chết vì bảo vệ đạo pháp cách đây ít lâu để từ chối những bất chấu lú của bọn cai thầu đã và đang lũng đoạn thiên môn."

Mong lắm thay.

TIẾT THÁO ĐẤT GIÁ.

Tin các nhật báo mới cho hay Phủ Phó của Bác Hương xin 50 Triệu đồng bạc để tu bổ 4 cơ sở nghỉ mát của Đệ Nhị Công Dân. Đó là biệt thự tại Long Hải, dinh Ngọc Hồ ở Đà Lạt, dinh Nghinh Phong và Vọng Nguyệt ở Nha Trang.

Chỉ mới là tin ngoài lề vì ngân khoản chưa được Hạ Viện chấp thuận. Bọn "giác đầu" của nhật báo, tức lũ viết phim, đã dấy lên đanh đạch cho rằng Phủ Phó hoang phí, không đúng chỉ tiêu thất lưng buộc bụng để đăm thêm vào viện trợ Hoa Kỳ ghê lở, hắc lảo, củ đinh thiên pháo.

Đúng là một bọn ăn không ngồi rồi, chẳng biết cái gì sốt cả.

Bác Giáo làm Phó quả này là thuộc nền Cộng Hòa đờ đờ phùa. Nó hoàn toàn khác cái màn một của ông Phó Râu chuyên nhậu nước với. Có rồi mới ngồi uống nước vật. Đàng này bác Giáo bận

bịu, mệt mỗi vì công vụ, vì đất nước, vì dân đen khổn khổ. Quyền của Bác là được hưởng thụ tỷ tính đối giá. Mới chỉ có 4 biệt thự nghỉ mát thôi đấy nhá. Nếu có tới 8 hay 12, ngân sách quốc gia cứ việc ề ra mà đóng đủ số hụi để tu bổ, tân tạo. Bác và gia đình «nhà ta» có ở hay không lại là chuyện khác.

Từ cái vụ Phủ phó xin ủy ngân 50 triệu sửa nhà nghỉ mát, nạn nhân thiên tai Hester bỗng đứng thấy mình âm lại mặc dù đang cuối năm, gió bắc lạnh lùng đang thổi vào mái lều xiêu vẹo, chống trả tứ phía. Lòng họ ám vì đang biết những người tai to, mặt nhọn ở trung ương què thật đáng vất vả vì họ. Có vất vả mới cần phải tu bổ một lúc tới 4 biệt thự nghỉ mát.

Tôi nghiệp bọn lính tráng ngày đêm ghim súng đối diện với giặc thù chưa biết Tết năm nay ra sao. Lương tiền thế nào. Cây Mùa Xuân có được tở chức hưng hân và nhộn nhịp như mọi năm. Hay vì chính sách tiết kiệm để hoàn tất Cách Mạng Kinh Tế Mùa Thu mà người ta đành phải hành lễ treo nêu?

Nếu 50 triệu bạc sửa biệt thự nghỉ mát của ông Phó tiết tháo công với số tiền ăn quít dưới hình thức lãnh lương đúp của bọn mây trời, trán bóng Viện Ân Hại thì biết đâu chừng Cây Mùa Xuân chiến sĩ lại chẳng xôm tụ?

Thế mới biết làm nhớn là sướng. Dù chỉ làm nhớn theo kiểu suốt ngày ngồi gãi dãi mà cũng có tới những 4 biệt thự nghỉ mát. Đã thế còn bày đặt chuyện tu bổ, tân tạo. Về l cứ làm như những cái đó là của riêng mình không bằng. Biết đâu, cuộc đời rất chó đẻ. Nhờ một cái lại «đỡ xanh càng» có phải uống không?

Đã lỡ nói tới tiết tháo, xin giữ lấy lời. Ô hô! Ai tai!

HỀ BỐP HỘP MƯU ĐỒ .PÔ LI ĐÓP.

Anh hề Mèo Bốp Hộp vừa dẫn theo 1 đàn con gái rất trẻ là «xếp xy» để qua biểu diễn cho lính Mèo ở biển, nhân dịp Noel 71. Bà con ta chỉ được gặp ảnh hề vô duyên thấy mẹ này, trên tivi Mèo. Ảnh ta đeo đầu mấy chục ngôi sao, vòng quanh cổ áo chẳng rõ là cái cấp thống chế gì, và cứ mỗi câu anh mở miệng là lính Mèo lại cười tở tở, mà nghe nội dung lời lẽ anh phát ngôn, thì chỉ thấy nhạt như nước ốc. Rõ khi. Tụi Mèo quá là đầu óc rỗng tuếch, chưa cần thọt lét đã cười khi. Rồi, anh hề lại còn hợp báo, hợp biết, ra cái điều hề gì đây, cũng có máu pô li tích, pô li đóp như ai kia? Rằng: anh sẽ quyền được của các nhà tư bản Huế Kỳ lối 4 tỉ tiền ta, để xin ra Bắc, thăm tù binh Mèo. Dường như, Hà nội vẫn nin thỉnh chưa có thái độ gì với Bốp Hộp.

Vấn về chuyện tù binh, theo tin cho biết, hiện Bắc Việt giữ trong tay 400 phi công Mèo, và cái gọi là giải phóng M.N cầm tù 1000 lính Mèo đủ loại. Họ chỉ chờ có cái «tù» này mà làm chú Sam điên cái đầu, thỉnh thoảng, họ lại hù 1 quả, mấy chú lại run rẩy, muốn vãi ra quần. Rồi, mấy ông nghị Mèo lại còn thúc vào đít tông tông Ni-Xông, để đòi tông tông phải mở trận đại đột kích ra Bắc, đánh cho kỹ về lại được 400 phi công Mèo, đang sống quần quai trong các nhà giam miền Bắc. Mấy cha nội này còn quả quyết là B.V đang nhất phi công ở một địa điểm thuộc tỉnh Hà đông. Cứ làm như SJA có tin giá trị 100 000— đúng ngay boong không bằng— Sự thật, sức mảy mà Vem lại ngu dốt, để cả 400 tù binh phi công nằm chung 1 xô. Còn lâu, mấy chú Sam đừng ngờ ngẩn, thiên hạ cười cho thối mũi.

Tại sao, không bảo tụi SJA, đi tìm tòi, xem con số 1000 tù binh, đang bị tụi giải phóng MN nhốt quanh quần đầu đây nè. Đằm Dơi, không chừng. Hoặc nghe đầu như ở sát vùng ba biên giới đó! Hãy tở chức đột kích để cứu cao 1000 chú Mèo, sống ngặt ngư đầu đó cũng còn mệt thấy bà cổ nội! Chưa chắc đã thực hiện nổi, huống chi lại đòi đi mò trắng dưới đáy biển. Rõ thật lắm cầm, mấy thằng nhà giàu, sao ngu thấy mẹ.

nhỏ
lông
báo

VẤN CHUYỆN ÔNG GIÀ

Vụ nhỏ con Xuân tóc đỏ chà sà bông ông già gãi hàng bông trở thành câu chuyện thời sự thời thượng đến nay vẫn còn xôn xao tại hình lang Hạ bộ, tiếng thì phi vẫn chưa ngưng rộn ràng giữa các cụ trong rân mí nha u.

Phe thương ông già nặng lời kết án con chó chề có mỡ đặng đuôi dám giở trò vô giáo dục đối với cả bậc cha chú, không được học luân lý giáo khoa thư nên cóc hiểu câu cách ngôn «kính lão đắc thọ», phe thì chề cho rằng đáng kiếp, ai bảo già rồi còn chảnh chòt đời ai bắt buộc hy sinh danh dự và tiết tháo cho đại cuộc (?) để chó liếm mặt. Đến con cháu của ông như Ngô Công Đức, Lý quý Chung còn che mặt thòi lại ông thì trách chỉ người ngoài.

Có anh lại trách ông ra mặt, thân danh một ông Phó Tổng Thống, đã từng một thời là thần tượng của bao người bao giới, mà không rần được tính bốc đồng viết một bức thư 8 trang đánh máy gửi cho Chủ tịch Nguyễn bá Cận hải tội si và một thằng con nít miệng còn hôi sữa thuộc loại ngựa non háu đá. Dân Ba Xuyên có biết Xuân tóc đỏ miệng tròn mũi méo ra sao đâu mà hân vẫn đắc cử, hẳn có biết gì về ngân sách tài chánh đâu mà vẫn chủ tịch, đã không ai lạ gì lý lịch với tiền trình đắc cử «cụ Rân» của hẳn thì hà tất ông già hải tội viết thư răn dạy hẳn làm gì để tự hạ giá trị chữ ký của một vi lãnh tụ đi.

Theo bọn C.O. thì ông già cũng chẳng cần chơi cái trò «mét bu» vì «bu» nó có bảo nó đi gây sự với bà con lối xóm đâu, «bu» nó chỉ sai bảo nó rủa cầu tiêu giặt đồ dơ, nó trái lệnh hung hăng đâm đá người ngoài là do bản tính ngộ nghịch mất dạy của nó chấp nó làm chi. Nếu nó hồn quá thì đồ đệ trung kiên của ông già như Trần minh Nhật, Huỳnh trung Chánh, Nguyễn hữu Chung đâu sao không sai họ công khai bề hội đồng cho nó một trận dù là một trận vô miệng...?

Hay là cả những kẻ che tàn của ông già ngày xưa cũng quay lưng phản bội ông già rồi nên ông già mới phải tốn công học sức viết lá thư dài (hay chi «cọc rồi ký tên») tới 8 trang giấy tính chuyện ăn thu a) với một thằng Xuân tóc đỏ gây nên chuyện «đầy nhà vang tiếng nặng xanh».

TỘI NÀY MỚI ĐÁNG CHU ĐI

Hai tuần trước, C.O. đưa lên bàn mổ bọn tham nhũng ăn bám tiền trợ cấp hồi cư định cư của đồng bào Hòa Tân, Hòa Bình (Gò Công) và cho rằng những tên Quận Xã khôn lặn ấy thật đáng tội chu đi tam tộc.

Nhưng chưa thăm hại tàn nhẫn vô nhân đạo bằng tên Đi Kò của tỉnh Rạch Giá, lợi dụng chức vụ Chủ tịch Hội đồng chuột không một việc gì hẳn không nhúng mồm vào liếm láp các nhà thầu thực hiện các công tác thuộc chương trình phát triển Tỉnh nào cũng phải hồi lộ chia phần cho hẳn. Dù vậy, cũng còn chưa đáng nói, chuyện đáng đem hẳn ra trảm cổ thầu là hẳn đòi bóc lột cả anh em Thương phế Binh trong vụ đấu thầu chợ thị xã.

Ai không biết anh em TPB là những chiến sĩ đã dày công với đất nước đã đổ máu gây xương để cho Đi Kò binh an nạo bím dân ngu ku đen từ quận này sang quận khác trong chức vụ Phó Quận Trưởng và chó nháy bìn độc lên chức vụ Chủ tịch đám nghị hôn địa phương, nay anh em tìm cách sống một cách hợp pháp hợp lý đứng ra «kinh doanh» để kiếm chút cháo cầm hơi thay vì đi cầm đuôi lung tung gây thiệt hại đến quyền lợi dân chúng, anh em xứng thầu đáng lẽ Đi Kò phải có chút sừ lương tri giúp đỡ anh em mới đúng, ngược lại hẳn đã gây khó dễ không chịu phê ký thỏa hiệp biên bản đấu thầu đòi anh em phải chia chác cho hẳn ít nhiều.

Thật quả là đồ khôn lặn. Anh em TPB đã mắc bệnh táo bón kinh niên chết lèa chết xuống nay có liều thuốc xổ chưa uống hẳn đã đòi ăn phân thì còn trời đất nào chứng minh cho hẳn nữa.

TIỂU NGỌC
Người dân đen
cầm cân

NGÂN SÁCH QUỐC GIA

Sau ba ngày rập rình, họp họp hành hành, tổng cộng chừng 28 giờ i-a-i-u-ông phát biểu, thảo luận, thảo liếc. Viện Hạ Bộ đã chung quyết toàn bộ ngân sách quốc gia 1972 với 76 phiếu thuận, vào lúc 12 giờ khuya 23 rạng ngày 24-12-1971. Tuy nhiên, theo một nguồn tin tường thuật lại lời một Rân biểu thân hành pháp thì, vào lúc các cụ trong dân dơ tay biểu quyết chấp thuận toàn bộ ngân sách quốc gia, chỉ có 52 cụ hiện diện và chỉ có 51 cánh tay dơ lên, nhưng nhìn lên chuông cu không thấy bóng dáng ký giả nào nên kết quả là con số 76 đã được ghi vào biên bản. Nguồn tin này chẳng biết có đáng tin hay không, nhưng bôn phận làm dân đen thấp cổ bé miệng thiết tưởng chỉ nên ngao ngao tin vào biên bản của cơ quan hiến định, như thế vừa tiện việc sổ sách của chính phủ, vừa khỏi lo cái sự đảo tọng đình. Vậy, nên tin tưởng rằng đã có 76 phiếu thuận.

Dự thảo ngân sách do Hành Pháp chuyển sang là 328.486.000.000 đồng. Viện đảng dưới chung quyết 325.853.242.000 đồng. Như thế, mặc dù các cụ trong dân tuyên bố rất vung vít về cái vụ cách mạng kinh tế mùa Thu chết, ra cái điều thương sót dân đen sẽ bị đói khổ vì sưu cao thuế nặng hành hạ, nhưng các cụ trong dân đã kê cho « người ta » chỉ tiêu hơi bộn bạc. Thật mà, các cụ trong dân chỉ cất xén có 2.632.758.000 đồng, nghĩa là chỉ buộc người ta giảm chỉ có 0,80% (8 phần nghìn). Vậy thì cái sự nhân nghĩa của các cụ trong dân nơi viện nhà hát nhớn có thể sánh ngang với cái sự nhân nghĩa Bà Tú Đẽ.

Các cụ trong dân viện hạ bộ lại còn tỏ ra rất tài giỏi, thông minh, tài trí có thừa. Với một sự dục chỉ và dự thu lên tới sắp xỉ 326 tỉ bạc của hàng chục cơ quan nhà nước, một kế tháng minh trung bì nh phải mất hàng tháng mới hiểu rõ ràng chỉ như thế có đúng không, thu như thế có ổn không, ấy thế mà các cụ trong dân chỉ cần thảo luận có 28 giờ đồng hồ là thừa đủ để chung quyết ào ào. Tính ra mỗi giờ đồng hồ các cụ đã thông qua 11.637.615.785 tỉ đấy. Khiếp chưa!

Dư luận cho rằng Ngân sách quốc gia 1972 vi hiến. Hình như hiến pháp chín nút ấn định rằng dự luật ngân sách được đệ nạp tại văn phòng viện đảng dưới trước ngày 30 tháng 9, Viện hạ bộ phải biểu quyết dự thảo ngân sách trước ngày 30 tháng 11 và chuyển bản văn đã được chấp thuận đến văn phòng viện cầu móng chậm nhất là ngày mồng một tháng 12.

Đảng này, coi bộ như hành pháp đã đưa dự thảo ngân sách qua viện hạ bộ, nhưng bất ngờ xảy ra cái vụ gọi là cách mạng kinh tế và dân sinh mùa mưa Thu, bèn rút dự thảo về thảo luận cho nó phù hợp với cái sự cất mạng. Và khi đưa dự thảo ngân sách lần thứ hai sang viện Hạ bộ thì đã quá tháng 10. Viện nhà hát nhớn lại chỉ chung quyết vào ngày 23-12. So với các quy định trong hiến pháp cừu sừng thì có vẻ trật lác về nhật kỳ.

Nhưng cái sự... kinh kỳ trời sứt như thế ai mà chẳng có lúc mắc phải. Nhờ các cụ tí, có gì lạ đâu mà kêu um sùm lên là vi hiến.

Thật mà, hình như cái Pháp viện cao kều đã trả lời viện Hạ bộ rằng thì là Ngân sách đã được xúc tiến theo thời hạn và thủ tục không vi hiến. Đây nhé, bảo rằng thời hạn... trời sứt tí ti không hề hấn gì mà.

**BÊN H CÁC CỤ
BAO CÔNG MỘT PHÁT**

Ngân sách của TCPV đã bị đảng dưới cắt mất 144.559.000 tỉ. Ủy Ban ngân sách chỉ đề nghị xén có 120 tỉ, nhưng sau khi nghe lời thanh nghị của 2 DB Như văn Ủy và Trần đình Ngọc, các cụ trong dân đã xắn tay áo thiên phăng thêm một đoạn 20 tỉ nữa.

Dân biểu Ủy phát ngôn đại khái rằng thì là các Bao công không vô tư khi xét xử tham nhũng, vô tư cách, vô trách nhiệm. DB Ngọc cho rằng nên tư pháp Annam đệ nghị cộng hòa ta chỉ phục vụ cho

giới giàu, ông tòa thì quan liêu hống hách, lời nói sắc mùi thực dân phong kiến. Nếu không muốn nói là hỗn xược, lợi dụng quyền bất khả xâm phạm phát ngôn bừa bãi vô trách nhiệm.

Đảng dân biểu ưa bần sủng pàng pàng vốn có mỗi thù thâm căn cố đế với giới Bao công, vì suýt nữa cái sự đặc cử của đảng cũng có thể coi là nhẹ tênh tựa...lông hồng.

Nói rằng các cụ Bao công tham những thì quả tình là...oan ơi ông địa quá xá. Này nhé, từ khi cái đất nước khốn khổ này bị bọn quan tham lại những ăn hết lần trong đến lần ngoài, đồ cụ nào tìm

thấy một ông tòa nào bị đưa ra trước vành móng ngựa về tội trạng tham nhũng. Đừng thấy lương lậu của « người ta » chỉ trung bình một tháng chừng ba, bốn chục ngàn, trong khi ấy đa số « người ta » xe hơi, nhà lầu phom phom, mà vội đánh một dấu hỏi to tưởng về cái sự trong sạch của « người ta ». Như vậy là không có bằng chứng xác đáng, là hồ đồ thất thiết đấy nhé. Rất có thể vì « người ta » là con nhà giàu, vợ con người ta giỏi giang

tần tảo nên « người ta » có nhà lầu, xe hơi chứ bộ? Đâu có ngu dân như mấy anh Bao công Mẽo quốc, lương cả đồng mà còn ăn vụng, như ông Tòa tối cao Abe Fortas, me xừ Biện lý Jim Garrison? Lại không hề có vụ khiếu tố thăm phán nào xảy ra. Như vậy, chứng tỏ rằng Ba tòa ông lớn Annamta có lương tâm chức nghiệp cũng minh, không hề bao giờ lạm dụng chức vụ để làm một hành vi khi trá có hại cho tọng nhân. Lịch sử Tư Pháp Annam có mỗi một vụ khiếu tố thăm phán, nhưng lại xảy ra từ năm 1937, nghĩa là từ hồi còn mỗ ma chế độ thuộc địa. Chứ đến hồi độc lập, cộng hòa thì sức mấy mà có? Có lương tâm chức nghiệp một cách rất sung túc, vậy thì là hữu trách nhiệm chứ sao lại biểu rằng vô trách nhiệm, kỳ quá!

Còn như nếu trông thấy cung cách các ông tòa gọi các bị cáo là chú này chú nọ, anh này anh kia mà công sắc mùi thực dân phong kiến và quan liêu hống hách, thì là chỉ biết một mà không biết hai.

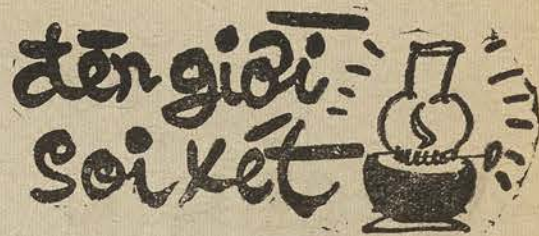
Luật pháp chỉ bảo rằng mọi người đều bình đẳng trước pháp luật chứ có bảo rằng tọng nhân bình đẳng với các ông tòa đâu nào? Cho nên, phải cần có sự xung hô như thế cho nó có tôn ti trật tự chứ lý!

Làm nghề cầm cân công lý tức nhiên là giữ trật tự cho xã hội, thế thì cái sự gìn giữ tôn ti trật tự là một cái sự cần thiết lắm lắm vậy. Và chẳng pháp đình là chốn tôn nghiêm, không xưng hô oai vệ và đầy khẩu khí như thế, ngộ nhớ tọng nhân nó coi thường, nó lớn mặt, bình đẳng thì chả hóa ra cá mè một lứa, mất hết chọi cả về tôn nghiêm đi à?

Bọn CO không cần phải dài lời, chỉ bênh vực các cụ Bao Công một phát sơ sơ thế thôi. Sự thật về các cụ thế nào cả nước đều biết, Hà tất phải dài dòng văn tự.

Khi cắt xén mất ngót nghét 150 tỉ của TCPV, các cụ trong dân đã tỏ ra ngộ nhận về tài cao đức trọng của các đảng thăm phán khả kính và khả ái. Ước mong các cụ bỏ lão nơi viện cầu móng sẽ yêu cầu các cụ nhi đồng nơi viện nhà hát nhớn phúc nghị trả lại ngân sách T.C.P.V số bạc ngót 150 tỉ bị cắt xén.

Hình như sách nhà Phật đã dạy rằng: trọng pháp thì phải kính tăng. Đệ nghị cộng hòa Annamta là một nước dân chủ pháp trị, trọng pháp thật lực, vậy thì phải kính... thăm phán mới phải lẽ chứ! Trả lại ngân sách TCPV 150 tỉ tức là thêm phương tiện cho thăm phán tăng phần oai phượng lắm lắm, cho pháp đình vốn sẵn tôn nghiêm càng tôn nghiêm chỉ chạp. Như thế tức là kính thăm phán, tức là trọng pháp, tức là dân chủ Pháp trị ra rít đấy. Và như thế là công lý. Nam Mô Bồ Đe Sư Thích Ca Mâu Ni Phật, xin ngài che chở cho dân đen thấp cổ bé miệng chúng con.

**BÀI HỌC THAM NHŨNG
DÀNH CHO DU HỌC SINH**

Tuần trước, ta có thằng cháu họ được đi ngoại quốc ăn mày chữ theo tiêu chuẩn tự túc tự cường. Bỏ nó chạy long tóc gáy xin giấy tờ, lo thông hành, bắt chiếu khán. Chiều hôm đưa thằng nhỏ đi, cả nhà nó ai cũng khóc. Tới phi cảng quốc tế Tân Sơn Nhất, sau những quả mà người gọi là thủ tục giấy tờ ở ngay cái đầu nhà ga trông có vẻ hết chỗ nói là tới màn khám hành lý. Không hiểu vì lẽ gì, nhân viên phụ trách cho hay máy Casette không được mang theo dù cho có hóa đơn hợp lệ, dán cả mấy con củ cò. Số là, du học sinh, sinh viên nước ta vốn đã giỏi ngoại ngữ nên cậu ấm cô chiêu nào khi rời vú mẹ để ăn mày chữ vẫn minh đều phải thủ sẵn mỗi đứa một chiếc cassette để ghi bài giảng. Khi được lệnh ông quan nhón chuyên nghề lục lợi, chẳng cứ du học sinh sinh viên tá hỏa tam tinh...hỏi cầu bồ thặng hoàn mà thân nhân theo tiễn cũng lo ngay ngáy.

Có lẽ nhà nước, xuyên qua ông quan lục lợi, khám xét, sợ bọn du học sinh mang máy ra nước ngoài bán lậu. Dù chỉ một cái. Cũ mới bắt thành vấn đề.

Thân nhân du học sinh bèn nêu thắc mắc ngay tình rằng có lệnh nào cấm du học sinh mang theo cassette như vật tùy thân? Nếu có sao chẳng đảng nghe trên máy điện thị và máy truyền thanh cũng như đảng tải trên báo chí? Quan nhón phụ trách chỉ sử dụng bài xài lác đầu rất kháu. Bỏ máy dếch nói sao cho thông chỉ cầm củi lục lợi, bươi móc còn hơn mấy anh dân biểu bươi đời tư nhau ra chứ.

Bạn ta. Tức bố thằng cháu nhỏ thấy nếu con mình không mang được cassette đi chắc chắn học hành khó khá vì nghe Tây nó giảng một 6c. Bèn nhờ một người quen với ông quan lục lợi. Hình như hai cái giấy xanh mang hình đức Thánh Trần loại mới được mang ra đàm phán. Chiếc cassette tự nhiên được bỏ quên. Thằng nhỏ con bạn thấy cảnh đó bỗng dưng hết khóc. Ý hẳn nó nghĩ tới cái ngày thành tài, hồi hương được làm nhón trong triều đình sẽ... tham những lại cho biết tay. Vừa trả thù đời vừa thực hành bài học đầu tiên khi rời gia đình học tập.

Từ vụ trên, Con Ong yêu các giới chức phụ trách cho biết có lệnh nào cấm du học sinh chỉ mang một cái cassette theo để làm trợ huấn cụ? Nếu có xin cho biết lý do vì rằng mà cấm? Sợ đồ lậu thuế ư? Mẹ kiếp, bọn dân biểu mang cả tạ thuốc phiện trắng, thuốc phiện đen, vàng cục về nước còn dếch bị cái con củ triện gì hưởng hồ con nhà người ta mang theo để học? Thằng cu Á Hềnh nhập nội hàng tấn xi líp xú cheng ngoại quốc khiến nền sản xuất dụng cụ hỗ trợ sắc đẹp đàn bà bôn quốc bị lũng đoạn còn chẳng ăn ai bây giờ chỉ một cái cassette mua có hóa đơn và đóng thuế?

Chán thấy mẹ! Thì ra có muốn buôn lậu nhập nội đủ hàng quốc cấm, ăn cắp...cứ việc đi làm dân biểu là xong tuốt,

Chia vui

Được hồng thiệp của Anh Chị Lê Khải Trạch báo tin đến ngày 02-01-72, sẽ làm lễ vu quy cho thứ nữ:

Cháu LÊ THỊ MỘNG HOÀN

sánh duyên cùng

Cậu NGÔ BÁ THỌ

Trưởng nam Bà quả phụ Ngô Châu Môn. Chúng tôi thành thật chia vui cùng Anh Chị TRACH và hai họ Lê—Ngô. Riêng chúc tân lang và tân giai nhân trọn đời Hạnh Phúc.

Tòa soạn CON ONG

▼ CỬU SÙNG

THIỆN ĐANG HAY ĐỊA NGỤC ?

Ba chú bé Nguyễn Hữu Đức, Nguyễn Văn Quang và Nguyễn Văn Ca vừa băng rừng trốn khỏi làng cô nhi Long Thành, vì không chịu nổi sự hà khắc của một đám người ăn trên ngồi chốc ở trong cái làng ghê gớm này. Đây không phải là lần thứ nhất xảy ra một vụ như vậy. Trước đây cũng đã có những em vượt hàng rào "ô nhục" thoát được ra ngoài và lên tiếng báo động âm ỉ, nhưng chả hiểu sao, do sự thu xếp khéo léo như thế nào người ta lại cho chìm xuống luôn.

Hai em Ca và Đức đã chỉ vào những vết bầm tím trên thân thể rồi kể rằng: "Tụi cháu bị bắt lại sau khi vượt hàng rào làng cô nhi và sau đó bị đánh bằng những khúc cây thiết bị. Họ nhốt chúng cháu vào trong hầm tối. Nhưng rồi chúng cháu cũng tìm cách thoát ra được."

Các em cho biết là cuộc sống tại làng cô nhi cực khổ quá xá, ăn cơm với muối bữa đói bữa no, hơn nữa, các em còn phải làm việc quần quật suốt ngày và chả được học hành chi hết.

Người cầm đầu làng cô nhi Long Thành là một ông sư, hồ mang tục danh là Nguyễn Văn Sư, hủ danh là Tư Sư. Cuối năm 1966, Tư Sư đã từng lập một cái am tu hú ở đường Hoàng Hoa Thám (Gia Định) và treo bảng chữa bệnh bằng "nhân điện" và cho bùa ngãi không lấy tiền. Dưới trướng Tư Sư có cả một đồng liên bà phụ nữ con gái để cúng đi tu một thể cho vui. Đạo đó, y góp nhặt tất cả những kinh kệ của mấy tôn giáo lớn rồi thêm vào một số soạn thành một cuốn kinh gọi là Đạo đồng cứu thế, in thành sách và giao cho các nữ đệ tử đi phát mại. Dân chúng ngồi trong các tiệm ăn, hoặc đi lang thang ngoài phố, đôi khi có gặp mấy cái bà mặc áo vàng, chòm khăn trắng trên đầu, đeo cái biển ghi hai chữ "tỉnh khầu" ở trước ngực, chia cuốn kinh ra để đòi tiền "hối lộ", thì đó chính là đệ tử của ông đạo Tư Sư vậy.

Vì kinh Đạo đồng cứu thế cóc đem đi kiếm duyệt, bán quá giá nên hơn hai chục nữ đệ tử của Tư Sư bị mời về bắt để điều tra. Do vậy Tư Sư mới lòi ra cái đuôi cáo là đã có tiền án. Một vụ án mà cả nước đều biết: thừa đó là cái vụ "thám hiểm ngọc long cung" mà trước đây báo chí đã làm um xùm lên.

Ấy thế mà Tư Sư sau đó cũng thoát được hết. Y trốn một mạch lên Long Thành, cắm trại giữa đồng trống để chữa bệnh và truyền đạo. Dân mê tín đồ xô tới giúp đỡ. Rồi thì cái làng cô nhi được dựng lên. Các nữ đệ tử của Tư Sư lại tái xuất giang hồ, mặc áo vàng, chòm khăn trắng, đeo biển "tỉnh khầu" để đi thu tiền thiên hạ nuôi béo lão sư hồ mang.

Đồ độc Con Ong đoán biết được nhà nước sẽ có thái độ như thế nào mà mị li cái ông Tư Sư số dách về phương diện buôn thần bán thánh kia đây ?

CÁI GÌ CŨNG CHIẾM KỶ LỤC

Nước Mít thân yêu của chúng ta, cái gì thì thiếu chứ cái chức vô địch thì có thể nói rằng đã chiếm kỷ lục trên mọi lãnh vực. So mị li cứ một quốc gia nào trên thế

giới, dù vẫn minh bạch nhất như nước Mèo, nước Ang Lê cũng phải chào thua là cái chắc.

Về phương diện ỷnh nhau, nước ta gần như đứng đầu đến nỗi bao nhiêu quốc gia phải đổ xô sang đây để học tập kinh nghiệm chiến trường. Về phương diện đảng phái đoàn thể, tuy chỉ có mười mấy triệu người, nhưng mỗi cá nhân xoàng ra cũng có chân trong một đảng, và đôi khi còn là đảng viên của vài ba đảng khác như nữa. Rồi một đảng lớn lại chia ra năm bảy hệ phái thành những đảng nhỏ. Về phương diện cướp bóc thì khỏi nói. Bị giờ nền cướp bóc đang ở giai đoạn phát triển, giới giang hồ dám dùng cả xe cần trục và sà beng, cây đôi để làm phương tiện trong những chuyến ăn hàng.

Một kỷ lục mới nhất do Hạ Bộ vừa đoạt, đây là cái sự biểu quyết thông qua rùm rụp toàn bộ ngân sách, 326 tỉ bạc đã được vi rút thông qua trong vòng có 28 tiếng đồng hồ. Tính trung bình, các bộ Hạ Bộ đã đi tiêu gần 12.000 triệu bạc. Đứng là xài sang ghê !

Tuy nhiên chỉ có vấn đề luật đi đường thì ở trên hoàn vũ này không thể có một nước nào địch lại nổi mị nước ta.

Thường thường ở trong các thủ đô lớn, người ta chỉ cho lưu hành một loại xe 4 bánh mà thôi. Tại Băng Cốc, cách đây năm sáu năm xe Lam còn được phép chạy, nhưng hiện nay đã bị cấm, và chỉ lưu hành ở các vùng ngoại ô mà thôi. Nhưng ở Saigon thì bất cứ một loại xe nào, kể luôn cả xe cút kít và xe bò cũng được phép đi nghêu nghện trên đường phố.

Saigon thiệt xứng đáng là thủ đô của các thứ xe cộ. Nào là xe đạp, xích lô, ba gác, si cút tơ, mô bi lét, xe lam, rồi gần đây lại có thêm cả loại xe lăn nữa, để chạy đua mí tu bin, từ tu bin mới ra lò đến các tu bin đã lưu hành cách đây cả mấy chục niên.

Đó là chưa kể đến các loại xe "lô ca chân" tức là những người đi bộ. Người đi bộ cóc cần biết tới kỷ luật lưu thông là gì nên họ thường thả bộ một cách khời khời ngay trước mũi xe, dù tài xế có bóp còi mỗi tay họ cũng coi như điếc. Họ lại còn ngang nhiên và anh dũng đi ào ra cả ngoài lề vốn dĩ là nơi phải được để dành riêng cho xe cộ. Kể ra thì cũng chẳng có thể nào đáng trách họ được, vì lẽ vỉa hè, nơi dành cho người đi bộ thì đã bị các sạp hàng chôn hết cả rồi, Chỗ nào không có sạp hàng thì lại có những xe bán sinh tố và những gánh hàng rong.

Người đi bộ cùng với các loại xe đạp, xe xích lô biểu diễn nghênh ngang ở giữa đường đã khiến cho xe kẹt tùm tùm. Và mỗi lần có sự kẹt xe thì có nhiều cảnh ngộ nghĩnh ghê lắm.

Xe bốn bánh bò đi từng bước, còn chậm hơn cả người đi bộ. Xe máy dầu thì nào lườn, nào lách, rồi leo lên cả vỉa hè. Có khi lại còn đi ngược chiều luôn để rồi đụng đầu trước mũi tu bin. Bị cản mũi kỳ đà, ông cưỡi xe máy dầu bèn dựng xe lên một cách oai phùng lăm liệt giữa lộ và mở hộp quẹt hút thuốc li để giết thì giờ trong khi chờ đợi. Chả có ai dám đụng vào họ cả. Và hơi đầu mà dây mí hủi

Những người đi bộ cũng vậy. Rất ít khi họ chịu đi vào cái khoảng vạch trắng là con đường đã dành cho họ. Và cũng rất ít khi họ chịu để ý nhìn xem là đèn xanh hay đèn đỏ cứ nhắm mắt đi đại. Đứa nào đụng phải ông thì bỏ mẹ sớm.

Lại cần phải kể thêm tới sự xuất hiện của các bố xích lô đạp. Khi có đèn đỏ, các bố bốn

bánh dừng lại, thì họ cong dít phưỡn ngược đờm lên để vượt rồi đậu trước mũi những loại xe chạy nhanh. Và lúc đèn xanh bật lên, một lần nữa họ lại cong dít phưỡn ngược đạp đi trước như mở một cuộc đua mí tu bin.

Trên nguyên tắc, một khi ta đã chiếm được kỷ lục về sự không tôn trọng luật lưu thông thì đương nhiên ta lại chiếm luôn cả kỷ lục về tai nạn xe cộ. Thôi thì, trong thời buổi cách mạng mùa thu chết nàv, chết đi được mạng nào là hay mạng ỉ!

CÔ ĐÀO BÍCH HỢP ĐỀ RA TRỊN. CÔNG SƠN VÀ VŨ THÀNH AN

Cô Đào Bích Hợp, bà cụ thân sinh ra ông Phương Bi Ve, từ sau khi rời bỏ gánh hát Kim Chung đã bị coi như tuyệt tích giang hồ. Ngôi sao sáng của cải lương lại Bắc Kỳ, đệ nhất đào thương của các nước Mít bấy lâu nay vắng bóng trên sân khấu.

Vào thời gian mở màn Hội nghị Ba Lê, Mai Cô Thụ tiên sinh đã có nhã ý mời cô Bích Hợp sang bên để trình diễn vở hát Kim Vân Kiều. Bích Hợp sẽ thủ vai nàng Kiều và cô Bích Thuận, vai Kim Trọng. Nhưng môn sư Phương Bi Ve, vừa với danh nghĩa là ông bầu, lại có thêm danh nghĩa là chồng nàng Kiều Bích Hợp đã ra điều kiện rằng, nếu đưa Kiều lên sân khấu Ba Lê thì phải có sự thu về minh bằng tiếng Tây để cho các ông Tây bà Đám hiểu và lại phải có sự tham dự của các ông Jean Craysac, Jean Marquet. Dù các ông có chết rồi thì cũng phải đánh đồng thiếp mời họ tới.

Điều kiện khó quá trời, cụ Mai đành phải thôi.

Nhưng bị giờ cô Đào Bích Hợp lại sắp tái xuất giang hồ.

Đóng si la ma chứ không thêm đóng kịch hoặc hát tuồng cải lương La Mã.

Cô Bích Hợp thủ vai một bà mẹ già 54 tuổi trong cuốn phim "Đất Khô" do Hà Thúc Cần làm đạo diễn. Bối cảnh của cuốn phim này làm là vụ tạo loạn Tết Mậu Thân, Hình ảnh của khổ não, của tang tóc trong thời gian chính chiến liên miên sẽ được cụ thể hóa trên màn bạc, với những hình ảnh vô cùng sống động, với hàng mấy ngàn vai phi gụy rãng.

Hai nhạc sĩ Trịnh Công Sơn và Vũ Thành An «sẽ tình nguyện làm hai người con trai» của Bích Hợp. Trịnh công Sơn đã soạn những bản nhạc mới dành riêng cho cuốn phim "Đất Khô". Và nhạc đệm sẽ do Trọng Nguyễn đảm trách.

Có thể là vào sau dịp Tết, giới mộ điệu si la ma ở thủ đô sẽ được thưởng thức tài nghệ của Bích Hợp và hai người con trai Trịnh công Sơn và Vũ thành An trên màn bạc.

Thiết tưởng cũng nên ghi thêm rằng, con gái đầu lòng của Bích Hợp hiện đang học ngành Dược và chưa có chồng.

KÝ GIẢ ĐÁNH THEO KÝ GIẢ.

Ký giả Trần Quang vừa bị một đảng bạn dân bọp tai đá dít, cũng may là chưa đến nỗi mũi ăn xi dầu đầu ăn lục tàu xá, trong lúc đang đi hành nghề gần trụ sở Cai Bang. Cái gì chớ cái sự ỷnh ký giả thì ở nước này là chuyện thường quá mà, phản đối rầm rĩ mà làm chi. Người đầu tiên bị ỷnh là phó nhóm Lỗ Vinh. Bị văng cả kính, bị vỡ cả máy hình. Lỗ Vinh bị ỷnh tới ba bốn lần lận, đến nỗi về sau thấy cái tên Lỗ... có vẻ xui xẻo quá nên đã phải đổi ra là Lê Vinh.

Tiếp đến là các ký giả Mèo, ký giả Tây, rồi cả nữ ký giả Ma Rì Ma Rung gì người Hy Lạp nữa. Cô nàng bị ỷnh tới bởi, khúc chu chéo lên trước Hạ Bộ.

Tây mị Mèo mà còn bị ỷnh, huống chi là Mít.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- QUÝ VỊ HÀNG THA THIẾT ĐẾN TIỀN ĐỒ TỔ QUỐC
- QUÝ VỊ HÀNG QUAN TÂM TỚI TƯƠNG LAI KINH TẾ VIỆT NAM
- QUÝ VỊ HÀNG MONG MỜI CÓ CƠ HỘI PHỤC VỤ ĐỒNG BÀO TRONG QUẬN.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- Để mỗi quận có một Ngân Hàng Nông Thôn,
- Chánh Phủ sẵn sàng trợ giúp về kỹ-thuật cũng như tài chánh, lại được hưởng nhiều ưu đãi.
- Vì thành lập Ngân Hàng Nông-Thôn là quý vị đã thực sự góp phần vào công cuộc phát triển hạ tầng cơ sở và củng cố nền kinh tế Quốc Gia.

Mọi chi tiết, xin liên lạc với:
NGÂN HÀNG PHÁT TRIỂN NÔNG-NGHIỆP

Số 7 kếp Bến Chương Dương, Saigon
hoặc Chi Nhánh Ngân Hàng Phát Triển Nông Nghiệp đặt tại các Tỉnh trên toàn quốc.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

BỐC THƠM

MỐI TÌNH BÍ MẬT CỦA CỤ DIỆM !

Kính lạy hương hồn cụ Ngô, cụ sống khôn chết thiêng cụ phù hộ độ trì cho đám Con Ong ăn nên làm ra để thoát ra khỏi cuộc sống cách mạng mùa Thu này sẽ sống tới cuộc cách mạng mùa Xuân, mùa Hạ. Từ sau khi cụ đi doong, nhiều thằng khốn lìn, trước kia coi cụ như một bậc vĩ nhân, ái quốc hạng nhất, đã quay chiều chửi bới cụ không tiếc lời, nhưng riêng có tụi này thì vườn coi cụ là một thứ « bon Papa », trước sao sau vậy.

Trong vòng ít lâu nay, khi ông Võ văn Hải đề xướng ra cái phong trào làm lễ quốc táng cho cụ, thì lại có một số người nhân đó, xúm vào để khai thác cái xác chết của cụ. Họ dựng lên biết bao nhiêu là chuyện, trong đó lại có cả chuyện đảng Hắc-Long ở bên Nhật đã cứu sống được cụ và đưa về bên đất nước Phù Tang rồi thì người ta lại phỉa luôn cả mối tình bí mật giữa cụ mĩ lệ một cô gái mặt da hoa phấn nào đó.

Đám Con Ong sờ dĩ khoái cụ, chả phải vì có họ hàng hang hốc chi, hoặc đã được cụ bau tài phát lộc. Khoái cụ chỉ vì dưới cái thời cụ xã hội dù sao cũng không khùng có nhiều sự lem luốc, chốn trào ca còn có những người trông được, đớp hít thì cũng có đớp hít đấy, nhưng còn màn việc nọ việc kia ra rít.

Mối đây, trong cuốn ký sự « làm thế nào để giết một ông TT » hai tác giả Lương Khải Minh và Cao vị Hoàng đã nói mọc xưng lên rằng trong thời gian ngồi ở Dinh Độc Lập, cụ Ngô đã phe la mua tùm lum, vung vít. Qua sự tường thuật, họ đã phanh phui ra nhiều chuyện tình ái li kì giữa cụ mĩ lệ một số các mỹ nhân trong thiên hạ. Họ lại còn mô tả một cách tỉ mỉ những vụ làm tình của cụ cứ y như có thật, với những cử chỉ và hành động theo kiểu «Thập bát mô».

Thập bát mô nghĩa là 18 kiểu sờ soạng. Chữ «mô» theo Hán tự là sờ mó, một bên chữ «Thủ» là tay, còn một bên chữ «Mạc» là hỏi, là cái gì. Có nhiều bộ khi dịch Lộc Đình Ký, trong gà hóa cuốc, đã dịch phăng ra là chữ «Mạc», không khác gì chửi bới các vị thâm nho.

Ấy đó, chữ mĩ nghĩa là loạn xạ ngẫu lên như thế, viết vung mạng, không trách nền văn hóa cứ mỗi ngày một xuống dốc không phanh.

Vấn đề cụ Ngô có thể phe la mua được hay không cái người biết đích xác nhất chính là mông sư Chua Tailor. Mỗi năm một phùa, nhà may Chua được kêu vô Dinh để may quần áo cho ông cụ. Mông sư Chua đã đích thân đi và cắt. Thế rồi trong lúc đó, vô tình mông sư Chua đã có những cử chỉ y như là một sự Thập bát mô điển nghĩa. Trên thân hình ông cụ, có cái gì hoặc thiếu cái gì, mông sư Chua đều biết hết.

Sau này, mãi tới lúc ông cụ đi doong, ông ta mới kháo loạn lên. Vậy thì làm đêch gì có chuyện «mối tình bí mật của Tổng Thống Ngô đình Diệm».

ĐỌA HOÀI !

Thình thoảng nhà nước lại dọa một phát rằng thì là sẽ công bố danh sách những ông tai to mặt lớn, thuộc vào loại phú gia địch quốc trốn thuế để cho bần dân thiên hạ biết.

Thời ông Nguyễn Bích Huệ đã từng dọa đời ba lần. Ông Huệ còn dám nói trắng ra rằng có tới 8.000 đũa thiếu thuế và còn có ý định quịt thuế của chính phủ, Đạo đó, ông Phó Kỳ đang còn ngồi chơi xơi nước, thất nghiệp dài, thấy thế bèn mừng quá, xung phong đòi thuế cho nhà nước. Đũa nào không trả, hoặc cố tình khất lần để giờ trở cứt trâu hóa bùn, ông Phó sẽ bắn bỏ mẹ. Thuế má là huyết mạch của đất nước hồng có thuế, lấy tiền đâu mà trả cho các vị dân biểu yêu nước hiện đang làm việc rất hăng say ở trong cái Hạ Bộ. Thiếu thuế, lấy tiền đâu mà chi tiêu ?

Rút cuộc, Tổng Huệ cóc dám thời cái danh sách thuế đó ra. Và ông Phó tuy thiện chí có thừa, nhưng cóc làm gì được. Vì biết đũa nào thiếu thuế mà đòi. Không nhẽ cho người đi gõ cửa từng nhà giàu một để tra cứu y như là cái hỏi nhà nước mở cuộc kiểm kê thuế vụ, bắt những bố xích lô, những bố gác gian kê khai tài sản xem có bao nhiêu xí nghiệp, bao nhiêu cái tu bin, nhà cáo bao nhiêu máy lạnh.

Tới bi giờ, dưới thời ông Hà Xuân Trưng cũng lại có những sự dọa dẫm sẽ công bố danh sách những đũa trốn thuế. Nhưng quốc dân đồng hồ chờ miết cũng chả thấy đâu. Bọn Con Ong tính sơ sơ ở cái đất Saigon này, xoàng ra cũng có cả trăm anh thuộc vào loại gà ăn không hết bạc. Và trong số đó ít nhất cũng có hàng chục anh thiếu thuế. Đại khái các đảng nhà giàu ấy gồm có những mặt mũi sau đây :

Ông Nguyễn tấn Đồi chủ Tín nghĩa Ngân hàng. Bà đầm Nguyễn thị Hai chủ nhà thuốc Trang Hải. Bố già Hoàng kim Qui chuyên viên nhập cảng giấy thép gai. Ông Nguyễn thành Niệm chủ Indo Comptoir. Nhà thuốc tây La thành Nghệ, ông Nguyễn thành Nam chủ hãng National. Mông sư Bùi Trác, giám đốc hãng Sakymen. Cái Bang Đào hữu Giao, chủ nhân một cái Labo to to mẹ, Nhà thuốc Tây Trương văn Chôm, người tình lý tưởng của các em cave, vừa có nhiều Labo, lại có cả một cái nhà hàng to lớn ở bên Tây : tiệm Au Lion d'argent ở đường Montparnasse. Văn văn và văn văn như sau này. Nếu các bố không chịu đóng thuế Con Ong sẽ xì ra từ từ cho đến hết 8.000 tên nhà giàu trốn lậu thuế.

BỐC THỜI

LỘT KHỔ DÂN NGHÈO !

Từ trong vòng một năm nay, dân chúng khổ rách áo đm ở cái xã Mỹ Quới Mỹ Quái thuộc quận Ngã Năm đã kêu trời như bông về vụ một số chức dịch xã làng ăn chặn, ăn bớt, cắt xén tiền trợ cấp hồi cư của đồng bào. Họ giờ làm trò ma giáo như việc lập hồ sơ xin lãnh tiền hồi cư. Nhà nào có 5 người thì phải cúng cô hồn 1 người. Không những thế, đến khi lãnh tiền lại còn phải biết cách khấn khứa Đức Thánh Trần nữa. Mỗi đầu người được năm ngàn thì bị khấu đi mất một.

Bị cả dân, họ còn cả gan bị luôn cả nhà nước trung ương bằng cách đem người nhà người cửa của họ từ nơi khác đến nhập tịch địa phương để lãnh trợ cấp cho vui. Cửa chùa mà lì. Trong khi đó thì có nhiều người dân địa phương lại chưa được lãnh một xu nhỏ.

Ăn chặn ăn bớt thế chưa đủ, họ còn mần xin đủ mọi hình thức đại khái như phát mại thẻ cử tri và chứng khoán ruộng đất. Thay vì phát không, họ bắt phải nạp tiền : mỗi thẻ cử tri 2 bò, mỗi cái chứng khoán ruộng đất 5 bò.

Cũng là vì cái xã này mới được bình định. Mấy năm qua, trong cái cảnh một cổ đôi ba trống, dân chúng chịu điều khổ cực. Sự nghiệp tiêu tan, thậm chí con gà con vịt nuôi cũng không được. Vùng này vốn có tiếng là nơi ruộng đất phì nhiêu, ấy thế mà bị giờ phải đi mua gạo các nơi về xài.

Trước sự lộng hành của đám xã làng, một số dân xã Mỹ Quới đã khăn gói gió đưa chạy loạn về Vinh Hòa. Xin ông đầu Quận Ngã Năm làm phúc đề ý giúp hộ một tí.

CÔNG TÁC ĐÓP !

Quận Minh Long là một quận miền sơn cước, ở cách thị xã Quảng Ngãi chừng 30 cây số về phía Tây Nam. Vào đầu năm 1966, nơi đây đã xảy ra một trận chiến khốc liệt, nhiều nhà bị cháy, và dân chúng đã phải tản cư, xã Minh Đức kế cận quận lỵ bị thiệt hại nhiều nhất.

Sau khi quân đội ta uyển hộc máu mồm tụi Cộng sản, và tái chiếm Minh Long, dân chúng lục tục trở về. Các nhà bị cháy, Hội đồng Xã lập thủ tục xin bồi thường ở Ty Xã Hội tính mỗi nóc gia nhận được từ 30.000 đến 70.000 tùy theo lớn nhỏ.

Bởi lẽ sống trong vùng xói đậu, nên quyền hành các cha xã làng ghê gớm lắm. Dân đen mà không biết điều thì ốm đòn ! Cho nên, khi người dân được lãnh 70.000 tiền thì lúc đem về nhà bị rơi đầu mất chỉ còn lại có 50.000, và nếu được lãnh 50.000 thì chỉ còn lại có 35.000.

Cũng nhân lúc nhớ nheng, một số các đảng nhà nước địa phương đã chơi trò xấp xỉ xấp ngẫu để ăn gian của chính phủ. Có một bố cảnh sát tên là L.T.H, nào đó đã lãnh bồi thường tới 3 nóc gian lận. Ông ta một cái, bà mẹ già một cái, rồi vợ ông ta một cái nữa. Cũng may là con ông ta còn nhỏ, nếu lớn lên tí nữa thì ông ta có thể lãnh bồi thường tới cả chục nóc gia nữa.

Một số cán bộ xã ấp cũng a dua lãnh theo, người thì hai cái, người ba cái.

Thời gian toán căn cước đến làm thẻ theo như thường lệ và với một giá biểu rõ ràng, mỗi người dân chỉ phải nạp 20đ lệ phí rồi được cấp biên lai nhưng ông xã trưởng Lê văn Bôn lại bắt mỗi người phải cúng cho ông 1 bò,

Đầu tháng 10-71, Ban Xã Hội đến cấp phát tiền hồi cư. Mỗi gia đình được lãnh 7.500đ, nhưng ông xã Lê Bôn ra lệnh khấu đi 2.000. Và số tiền này do người em ông là Bùi Chi thu ngay tại cơ quan xã.

Ngoài tiền hồi cư 7.500đ, nhà nước lại còn có nhà ý cấp phát cho mỗi gia đình 10 tấm tole, nhưng tole thì bị bay đi mất tiêu, còn tiền nong thì bị xén đầu bớt đuôi !

Đối với dân chúng hồi cư, chính phủ cũng đặc biệt chiếu cố bằng cách đưa ra 4 dự án tái thiết vùng này, nằm trong chính sách tự túc tự cường. Mỗi dự án dự trữ cho mỗi gia đình 45.800đ để nuôi heo, gà, vịt và cá. Dự án thì có đấy, nhưng tiền nong thì chưa thấy âm hao chi cả. Người ta sợ rằng không khéo các bố nhà nước địa phương lại chót đại nuốt đi rồi chẳng ?

HUYCH TOỆT !

Cái Bang Nguyễn ngọc Liên thuộc đơn vị Bình Định, một đảng viên trong khối Cộng Hòa của Hạ Bộ đã tỏ ra là một người can đảm có thừa khi dám nói huych toẹt ra rằng, cử tri bầu ông ra cốt là để làm gia nô cho chính quyền đêch có xấu.

Nguyễn ngọc Liên còn lên tiếng thách thức bất cứ một ai dám tự nhận là không làm gia nô cho chính quyền tôn giáo hay gia đình.

Ừ thì cứ nói trắng ra như vậy nghe lại được, lại có vẻ dũng khí can trường. Bố mày làm gia nô cho nhà nước đấy, đũa mỗ có can đảm chọc vào bố đi. Đụng vô thì bỏ mẹ các con ạ ! Còn hơn là những kẻ cứ úp mở chơi trò mập mờ đánh lận con đen làm gia nô đến rách nát cả người ra mà lì cứ giả vờ khoác cái vô đối lập cuội.

Ông Nguyễn Ngọc Liên quả là một gia nô chân chính, không có biết mắc cỡ khi khom lưng cúi đầu để bưng chậu bưng bô.

Nhưng nếu chỉ có thế không thôi thì cũng chả đáng chửi mà làm chi. Chửi càng thêm mồi mòm và phí nước bọt. Đảng này ông ta lại đem so sánh ông mĩ nàng Kiều rồi hàm hồ nói rằng « làm đi như cô Kiều không có xấu ». Nàng Kiều tuy làm đi thật đấy nhưng tâm hồn vườn trong trắng, và làm đi nhưng vườn dành một phương đề sau này có dịp tái hồi Kim Trọng. Còn ông Liên thì đánh đi vung vít, bạ ai cũng đi khách hết, đi khách mĩ cả các Thầy lẫn các Cha thì ví mĩ cô Kiều sao được.

Ví von như thế là tầm bậy tầm bạ.

Cụ Nguyễn Du sẽ nổi giận mà chửi cho ông mà.

ĐỀ TÊ phụ trách

VỚI NGƯỜI ĐI

THỜI BÀNH TỎ

Các cách mạng thu tàn có cơ đưa người An Nam lại thời bành tở. Nhận xét trên không phải của những người viết phim nham nhò, chính mấy ông đốc tờ đã lên tiếng báo nguy như vừa kể.

Trước ngày Nô en, hai ngàn tu bip và thợ trồng rừng tốt nghiệp đại học đã lên tiếng báo động là triển vọng thê thảm nhất của cuộc cách mạng mùa thu chết là đưa con người trở về tình trạng ăn lạng ở lỗ. Một cuộc cách mạng «ở lỗ» như rứa có thể mệnh danh là «cuộc cách mạng hí pí» vậy.

Tất nhiên, các ông tu bip không phải là những bác thợ may. Nên dân chúng có vì túi tiền mùa thu chết mà ăn mặc phong phanh, hở hang, các ông đốc không lấy đó làm điều chỉ trích. Sự chê bai Tổng Ngạc của giới tu bip chỉ ở chỗ đã không ngăn được cơn nước lũ tăng giá dược phẩm, khiến dân chúng xa lánh đốc tờ. Một khi các y sĩ ngã ngoài, ngất ngư, các con bệnh có hy vọng sẽ tịch luôn!

Cũng trong mấy lời báo động làm ly thống thiết vừa kể, các y sĩ ra điều có lương tâm, cho biết không thể nhân tâm tăng tiền khám bệnh với giá cắt cổ gấp xo lăm trước đây để theo kịp vật giá đang leo thang khủng khiếp. Nhưng lương tâm của các thầy thuốc sẽ trở nên vô tích sự, vì giá thuốc tây mắc quá, người bệnh đâm ra ngần ngại: Bác sĩ có kê cho một toa thuốc đến nơi đến chốn, con bệnh cũng dèch đủ tiền mua. Cho nên, cũng vẫn theo lời các y sĩ, một số con bệnh đã vì tình thần cách mạng tàn thu, tự động bỏ bớt một số thuốc quá mắc, nhất là các vị thuốc bô, chỉ giữ lại các loại thuốc trị bệnh tối cần. Một tình thần cách mạng như rứa thiệt đã làm giới thầy thuốc An Nam phải thẹn thùng!

Sau khi các ông, tu bip tả oán, các nhà sĩ cũng không chịu thua. Theo các thợ trồng rừng, dân An Nam có hiểm họa sẽ bị sún răng, sâu răng trầm trọng. Trước đây, túi tiền của dân chúng chưa đi vào kỷ nguyên rixin, mỗi khi bị «cái răng là gốc con người» giờ thói hành hạ, bệnh nhân còn chịu khó đi tới các phòng khám răng để các nhà sĩ lo liệu. Từ khi nhà nước phát động cuộc cách mạng thu tàn, sửa răng sâu bằng trở thành việc làm có tính cách xa xỉ, tương tự như sửa mũi, bơm ngực, độn mông v.v. Cảnh «nhà phòng» hồng vắng vẻ như chùa bà Đanh. Tình trạng này cứ tiếp diễn, chẳng bao lâu, các nhà sĩ có hy vọng giải nghệ đã đành mà người dân An Nam cũng sẽ toàn hàm răng bô lão, làm sống lại thời đại ông bành tở!

Các thầy thuốc nhân ngày đại hội Nô en vừa kể cũng tỏ ý sốt sả cho các sinh viên Nha, Y khoa nghèo. Vì các sinh viên này theo đuổi việc học cũng không đi đến đâu. Với thời giá cách mạng mùa thu muốn trang bị phòng mạch hay phòng chữa răng tối thiểu cũng phải chi 7,8 triệu bạc. Một sinh viên vừa chân ướt chân ráo ra trường, áo đầu ra tiền mà mở phòng mạch?

Một chuyện cười ra nước mắt là các nhà sĩ đã tiên đoán với cuộc cách mạng thu tàn, thê nào dân An Nam cũng sẽ trở lại «mốt» ruộm răng đen vì không có tiền đi nha sĩ.

Các nhà cách mạng mùa thu nên lắng nghe những lời thống thiết của các tu bip An Nam mà nương tay với giá thuốc tây...

VỚI NGƯỜI ĐIẾC

THIỆU GẠO

Nhờ cuộc chiến tranh Ấu Hồi, người dân An Nam thấy rõ dân chúng Hồi quả thiệt là khổ còn hơn chó. Rất nhiều người lâm cảnh đói kém, thân hình chỉ còn da bọc xương. Dân An Nam bỗng được an ủi: cuộc sống quả có chật vật, nheo nhóc thiệt, nhưng so với dân Hồi, người An Nam vẫn còn sướng hơn!

Theo DB Nguyễn văn Kim thì niềm an ủi đó có vẻ rất mong manh. Theo ông DB này, tại quê hương xứ dân gầy, dân vốn dĩ đã gầy tong gầy teo, nhờ cách mạng mùa thu, đã triển lăm không thiếu một cái sưng sườn nào. Riêng tỉnh Quảng Trị «hầu như không có gia đình nào mà không có người đi ăn xin». Quảng Trị vốn là một tỉnh nhỏ, và là một trong các tỉnh nghèo nhất nước. Cho nên dù có từ tâm hằng sản đến mấy, chắc chắn sự chênh lệch giữa «câu» ăn xin và «cung» bô thí sẽ hết sức thê thảm. Nói cách khác, đời quá thì đành đi ăn mày sống vất vưởng cho qua ngày chứ ăn xin cũng không đi đến đâu. Nước ta có một bộ Xã hội của ông tổng Phiêu (du), lại có cả Ủy ban xã hội viện trên và viện dưới. Trước mấy lời tuyên bố buồn rầu giống như tiêu thuyết tình cảm xã hội, thiết tưởng các nhà mần xã hội có ăn lương cũng nên ngó ngang xem lời nói của ông DB Kim thực hư ra sao, may ra người dân xứ Quảng đờ con đói khổ chẳng?

Nói đến tình cảnh người dân miền hòa tuyến mà không nhắc tới vấn đề gạo quả thiệt là thiếu sót. Theo Tổng cục Tiếp tế, gạo miền Trung hiện rất dư dả. Các tỉnh Đà Nẵng, Nha Trang, Quy Nhơn, Ba Ngòi v.v., sẽ trở nên những «vựa gạo Mỹ», không lẽ, chỉ sợ dân không có tiền mà mua chứ không lo thiếu gạo.

Lời trấn an của TCTT bỗng trở nên hoang vu như nói giữa sa mạc. Dự luận miền Trung vẫn không ngọt than phiền là chỉ mua được toan gạo hàm, gạo mốc. Một tổng cuộc thuộc bộ Kinh tế không nên bắt chước Ba tàu bắt chẹt đồng bô «xứ dân gầy» e bất tiện.

Nhân nói đến Tổng cuộc Tiếp tế, rất đồng công chức miệt Saigon — Gia Định than phiền về lẽ lối làm việc của Tổng cuộc này. Đề gọi là nâng đỡ giới công chức có đồng lương cố định này nhà nước phát cho mỗi đầu người một tấm «cà», màu cam hay màu vàng tùy theo công chức còn độc thân hay đã vợ con dùm dề. Trước đây, các công chức có thể giao cho thân nhân tằm các đi chợ TCTT dùm. Từ ngày cách mạng thu tàn đến nay, các người thụ hưởng tằm các bị làm khó dễ, phải đi mua lấy chứ không được nhờ vợ, con đi mua dùm nữa. Sự cấm đoán này có kết quả tức khắc. Các công chức, vì bận việc làm ăn, nên dù có được nhà nước ban ơn mua móc cho mua rế cũng như không. Hậu quả là các hàng tiếp tế miễn thuế sẽ dư thừa. Công chức không mua, phải chăng TCTT sẽ đem đem bán ra ngoài kiếm lời? Số tiền lời được coi là khá bộn!

Đề chấm dứt tai tiếng này và cũng đề giúp công chức đến nơi đến chốn hơn, thiết tưởng TCTT nên bỏ sự cấm đoán không phải chỗ vừa kể. Vì Trung tâm kêu là bán lẻ cho công chức chẳng lẽ lại đi bán buôn cho người không phải là công chức?...

VỚI NGƯỜI CÂM

ĂN GIAN NÓI DỐI

Viện Hạ Bộ: pháp nhiệm mới vừa mở cửa «Hi viện» không bao lâu, hủ mẩm đã dậy mũi còn nặng hơn cả pháp nhiệm r với những DB có máu lậu hạng nặng như DB lậu bạch phiến, lậu vàng cục 7.7. Hủ mẩm thổi đó, một phần, phần nhiều do chính các DB vạch áo cho người xem lưng.

Như Hòa bình chủ nhật vừa đăng lời «than thở» của một DB tự nhận là thân hành pháp, Theo DB đầu tên này, nửa đêm giờ tý canh ba ngày 23-12 vừa qua, khi chung quyết toàn bộ ngân sách Quốc Gia tài khóa năm 1972, chỉ có 52 DB gia nô ô kê chứ làm dèch gì có tới 76 DB chấp thuận như biên bản Viện Hạ Bộ đã ghi ăn gian. Hủ mẩm thổi lại giờ thêm trò ăn gian quả thiệt làm phiền lòng cái mũi của quốc dân đồng hồ quá cỡ thợ mộc!

Nhân nói về ngân sách, cũng có vài lời bôc thổi DB Xuân tóc đỏ. Nhự PTT Hương nổi giận tính kiện DB Xuân tóc đỏ, hiện giữ chức Chủ tịch Ủy Ban Ngân sách Viện Hạ bộ, tên tuổi của DB Xuân tóc đỏ bỗng nổi như sóng cồn. Có người viết phim nham nhò đã giải thích việc DB Xuân tóc đỏ giờ thổi hách xi xăng với hết ăng đồng lý bộ Tư pháp đến quản lý phủ Cây tùng (biệt danh của Phủ PTT của nhà thơ Gái Hàng) cũng chỉ vì mặc cảm nâng bì bô, nếu tiếng tây kêu mặc cảm giết bô là «complexe d'Oedipe» cũng nên bắt chước Freud đặt tên cho thổi hách xi xăng của DB Xuân tóc đỏ là mặc cảm gia nô. Vì càng gia nô, lại càng làm ra về không gia nô.

Tài năng của DB Xuân tóc đỏ thiệt không khác gì Xuân tóc đỏ trong phóng sự tiêu thuyết nổi tiếng của Vũ trọng Phụng, nghĩa là tài so chức vụ thiệt đúng là chân trời góc biển, cách nhau xa lác xa lơ. Một Xuân tóc đỏ được đọc diễn vào chức chủ tịch Ủy ban Ngân sách thiệt là đúng chỗ, «right man in right place» vậy.

Đề Tê ghi nhận một chuyện khá ngộ. Nhật báo Cấp tiến, cơ quan ngôn luận của đảng ta, ngày 27-12 đã viết một bài khen DB Xuân tóc đỏ rất có hiểu. Bằng có là trong dự thảo ngân sách có khoản chi 23 triệu bạc để nhà nước sắm 23 cái xe máy đầu, mỗi khi TT có «giáng lâm» lực lượng 23 xe máy đầu lại xuống đường tiễn hô hậu ủng cho não nhiệt đường phố. Đồng nghiệp Cấp Tiến đã thắc mắc là trước khoản chi tiêu khổng lồ vô tích sự nặng tính cách nâng bì như rứa, DB Xuân tóc đỏ vẫn không dám cúp bớt vài ba xe bình bịch tiết kiệm cho ngân sách quốc gia trong thời buổi cách mạng thu tàn này!

Đề Tê bèn làm một con tính nhảm. Trên băng tầng số 9 trong ngày Nô en vừa qua đã chiếu lại phim « Mừng ngày tuyên thệ vinh quang », lực lượng xe máy đầu mở đường cho TT vốn rất hùng hậu. Nay cộng thêm 23 chiếc vừa được Hạ Bộ chấp thuận cho HP tậu thêm, biết đâu TT An Nam chẳng trở thành vị TT số 1 trên thế giới có lực lượng xe máy đầu nhiều về số lượng nhất. Một khi nền cộng huê nặng về viện bảo vệ lãnh tụ, không hiểu các DB gia nô chót ô kê tậu mô tô đã làm r việc nâng bì hay bôp bì đây?...

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gây tai trâu
Đàn đầu bản xẻ gươm đầu chém ruồi.
VĂN-QUÂN hạ thủ

CHƯA HẾT CHUYỆN NHÀ CHÙA

Bài trước quá dài nên chưa thể viết hết ý. Vay kỳ này lại tiếp tục thảo luận về sư ông Đức Nghiệp người đã được Mỹ huấn luyện và đang thi hành kế hoạch bôi giơ trấu vào một tôn giáo có 80 phần trăm dân số.

Qua những việc làm hoặc bí mật hoặc công khai của sư ông Đức Nghiệp, Phật giáo đã từ thống nhất đi đến chia rẽ, từ mạnh mẽ thành yếu và những khuôn mặt lãnh tụ đã bị bôi bẩn một cách tàn tệ. Các thầy đang từ những thần tượng bỗng trở thành những con người đầy tội lỗi, thứ tội lỗi của những kẻ hạ cấp nhất trong xã hội. Sư ông Tâm Châu, một lãnh tụ Phật giáo có uy tín quốc tế lớn lao thì bị phao vu là có vợ, có con dẫu ở một nơi kín đáo, là tác giả của những mối tình vụng trộm, dâm ô. Còn sư ông Trí Quang, một lãnh tụ tranh đấu hàng đầu của Phật giáo, tuy không bị gán cho những hành động tương tự trên nhưng lại bị chụp một chiếc mũ to to bở lên đầu: chiếc mũ Cộng sản.

Hai ông đầu xỏ một khi đã bị bôi bẩn và chụp mũ như thế, đã bị đưa vào con đường thù hận, chia rẽ nhau đến nỗi hết thuốc chữa như thể thì đương nhiên Phật giáo phải tan rã, phải suy sụp. Và đó chính là chiến công của sư ông Đức Nghiệp, một thứ sư có nhãn hiệu «made in USA», cùng thứ nhãn hiệu của các nhà Cách mạng Mùa thu hiện tại. Một đảng thì làm cho một tôn giáo lớn phải suy yếu đi để không còn tranh đấu được gì đáng kể cho dân tộc, và một đảng thì làm cho dân tộc đói khát, phải đóng khổ thay quần, phải chạy ăn bở cả hơi tai để rồi cũng chẳng còn hơi sức đâu mà tranh đấu nữa. Chúng quy, chỉ có các ông thầy Mèo là hân hoan sung sướng vì đã sản xuất được những tên học trò làm đúng theo ý mình.

Hiện nay, nước Ấn Quang đã bầu xong nội các mới để tiếp tục ra sức đi tìm hòa bình. Nước Quốc tự cũng đã hoàn thành một cuộc đảo chính dưới sự lãnh đạo của thống chế Thích Tâm Giác với sự hứa hẹn sẽ tái thiết quốc gia và tiêu diệt bọn phản động. Tuy nhiên, sư thích bản súng Đức Nghiệp vẫn chưa chịu đầu hàng. Bỏ này lại tiếp tục thực hiện kế hoạch bôi nhọ đối phương. Sư ông Tâm Giác cũng lại không thoát khỏi màn bị bôi bẩn như sư ông Tâm Châu trước đây. Sư thích bản súng không hiểu đã đem được từ Mèo về những mảnh bằng ghê gớm gì nhưng riêng bằng bôi bẩn đồng đạo thì có lẽ không ai có thể qua mặt nổi, ông ta. Cửa miệng ông ta luôn luôn chứa sẵn hàng tá những chuyện bần thiêu để sẵn sàng đem tặng đối phương. Và sư Tâm Giác đang là nạn nhân của trò vu khống đó.

Theo bọn Con Ong, từ nay, hai nước Ấn Quang và Quốc tự nên bắt tay thân ái với nhau để cùng đối phó với kẻ thù chung. Mọi sự thù hận, chia rẽ nhau từ trước đến nay đều là mắc mưu bọn đế quốc. TT Thiệu Hoa hãy tiếp tay với TT Tâm Giác loại cno bằng được những tên giáo gian đội lốt nhà tu đang phá hoại Phật giáo. Hai phe nếu lúc này chưa thể ngồi với nhau ngay được thì cũng nên chia nhau mà hành động một bên lo chuyện hòa bình, một bên lo việc kiến thiết, nhưng tất cả nên thờ chung 1 Phật, không nên khích bác, hận thù nhau nữa. Quý

vị đều là những nhà tu hành lớn, đều hiểu giáo lý của Đức Phật, vậy tại sao không thể bỏ được tham sân, si, hi, nộ, ái, ô đề mà đạt được tới cái tâm đạo huyền diệu của Đức Thế Tôn?

Cách hay nhất là các vị lãnh đạo hai nước Ấn Quang và Quốc tự nhất là hai thượng tọa Tâm Châu và Trí Quang, sau khi bắt tay nhau, hãy cùng nhau tới một ngôi chùa hẻo lánh, xa xôi nào đó ngồi quay mặt vào tường, thực hiện một màn tịnh tọa trong vài ba năm để suy nghĩ về những hành động của mình, xem đúng hay sai. Còn chuyện Phật sự nên trao lại cho lớp người mới, những người chưa từng bị bôi bẩn, chưa từng bị hoa mắt, hôn mê bởi danh lợi trên cõi đời này. Như vậy, may ra Phật giáo sẽ sớm xóa được vết nhơ hiện tại và mới có thể lấy lại được những ngày vinh quang của những thời Lý, Trần xa xưa.

Bọn C.O không có cái hân hạnh được là những nhà chùa mà chỉ là 1 bọn phạm phu tục tử, chuyên ăn tục nói láo, nhưng bỗng nhiên làm bản về chuyện nhà chùa như vậy, không hiểu quý thầy có bức mình lắm không? Hoặc có nghe lọt tai không? Và thầy Đức Nghiệp liệu có vắc súng tới hỏi thăm sức khỏe bọn C.O chăng?

MÙA XUÂN CHIẾN SĨ

Nói chuyện về nhà chùa mãi hơi mệt. Nay sang chuyện «Mùa Xuân cho Chiến sĩ». Năm nào, cứ gần tết nhất là nhà nước lại làm một phát nhớ tới các chiến sĩ, như vậy là một điều rất hay, rất đáng khích lệ. Các chiến sĩ đang phải chiến đấu gian khổ ở những chiến trường xa xôi sẽ cảm thấy lên tinh thần và cảm động khi nghĩ rằng ở hậu phương còn có những người nghĩ đến mình, không bỏ quên mình. Nhờ thế họ sẽ chiến đấu hăng hơn, giết Cộng sản nhiều hơn.

Tuy nhiên, đây mới chỉ là phần sáng kiến trên lý thuyết. Theo lẽ thường, lý thuyết bao giờ cũng rất hay, rất hấp dẫn. Nhưng quan trọng vẫn là phần thực hành. Và thực hành thì bao giờ cũng khó, cũng rắc rối vô cùng. Cái khó đáng kể ở đây là liệu mùa Xuân có đến được thực sự với các chiến sĩ hay không?

Chắc cũng như mọi năm, trong chiến dịch Mùa Xuân Chiến sĩ năm nay, hẳn nhà nước sẽ tổ chức những cuộc lạc quyền, những buổi hát, những màn đấu giá để có tiền mang mùa xuân tới cho chiến sĩ. Nhưng liệu nhà nước có đạt được kết quả mong muốn hay không? Đối với những cuộc lạc quyền trong tình trạng cách mạng mùa thu này thì quả thật, dù lạc quan tới đâu, cũng phải thấy ngay một sự khó khăn, một cái kết quả không lấy gì làm hào hứng cho lắm. Còn những buổi ca hát, những màn đấu giá tuy có thể «luộc» được một số anh em nhà giàu, thừa tiền thừa của, nhưng có lẽ kết quả cũng hạn chế lắm. Bởi vì bọn nhà giàu lúc này cũng khôn tởm, để gì mà luộc được họ, mà moi được bạc của họ!

Còn nhớ, năm ngoái cả một chiến dịch lạc quyền rầm rộ, kể cả những buổi đại nhạc hội, những buổi bán đấu giá sôi nổi, nhưng kết quả, mùa xuân cũng chỉ đến với các chiến sĩ bằng một gói quà thật khiêm tốn, gồm một gói thuốc lá QTV, loại thuốc lá sản xuất hơi lâu ngày nên có ít mồi,

một ít mứt vụn, loại mà các chú Ba ở nước Chợ Lớn không biết tổng đi đâu và một ít giấy viết thư. Đó là mùa xuân của chiến sĩ, mùa xuân mà mọi người đã nhắc tới, đã chuẩn bị một cách rầm rộ, long trọng.

Nhưng đó là chuyện năm ngoái, năm chưa có cuộc cách mạng mùa thu. Năm nay, lại có cách mạng, nên không hiểu mùa xuân sẽ đến với các chiến sĩ ra sao. Mong rằng TCCTCT nên tìm một biện pháp nào đó để mùa xuân sẽ rực rỡ, sẽ đáng yêu hơn đối với các chiến sĩ, không nên chỉ là một gói quà quá khiêm tốn như năm ngoái, không bỏ với cái công các chiến sĩ phải tập hợp hàng giờ dưới nắng để chờ được lãnh quà.

Theo bọn C.O, nhà nước không nên quá trông cậy vào những cuộc lạc quyền sẽ được phát động trong ít ngày sắp tới. Lạc quyền như vậy thường thường nhằm vào bọn dân nghèo, những nạn nhân của cuộc cách mạng mùa thu, của những nhân tài Tống Ngọc, Tống Trưng, do đó dù có thương yêu các chiến sĩ tới đâu, họ cũng chẳng còn cái gì để mà đóng góp cả, trừ phi họ có thể góp chiếc khổ cuối cùng trên mình họ. Trước đây ít tháng, họ đã phải đóng góp cho những cuộc lạc quyền cứu trợ đồng bào ruột thịt Miền Trung sau trận bão Hester nên nếu bắt họ phải đóng góp nữa thì quả là một sự đau khổ lớn lao.

Vậy, chính quyền chỉ còn có thể trông vào những buổi văn nghệ hoặc những buổi bán đấu giá để móc tiền dân nhà giàu cho CMXCS. Tuy nhiên, cũng đừng nên quá tin tưởng đám người này. Theo bọn C.O, chỉ có cách hay nhất là các đảng tai to mặt lớn, các đảng dân biểu, nghị sĩ mỗi người nên bớt một nửa tháng lương để tặng các anh em chiến sĩ và báo chí sẽ có nhiệm vụ đăng tải danh sách những vị đã đóng và chưa đóng để bản dân thiên hạ đều biết. Ngoài ra, nên bớt hoặc bỏ hẳn những ngân khoản dùng để mua xe, sửa nhà, nuôi người ăn, người ở cho các ông lớn. Chẳng hạn, tại phủ Quốc vụ Khanh của nhà văn hóa Mai Cồ Thụ, có thể bớt được một số trong những khoản ăn tiêu sau:

Lương và hưu liêm hàng tháng	45.000đ
Phụ cấp nhà ở hàng tháng	15.000đ
Phụ cấp chức vụ (1 tháng)	55.000đ
Tiền điện nước tại tư dinh (1 tháng)	7.000đ
Tiền đi ngoại quốc trong 1 năm	1.180.000đ
Tiền đi chuyên trong nước 1 năm	820.000đ
Tiền mua sách báo 1 năm	240.000đ
Tiền duy trì và tu bổ tư thất	300.000đ
Chi phí điều hành, tiếp tân, tặng phẩm	2.000.000đ

Đó là những số tiền có thể làm cho bọn dân ngu khu đen cảm thấy phát sốt, phát rét sau khi đọc xong. Tuy nhiên, đây mới chỉ là sự ăn xài của một cái phủ không lấy gì làm quan trọng là phủ Quốc Vụ Khanh đặc trách Văn hóa. Ở cái nước chiến tranh và nghèo đói này còn biết bao bộ, phủ, nha, sở với sự ăn xài thỏa thuê như thế nữa. Những số tiền này nếu các đảng dân biểu, nghị sĩ khi biểu quyết ngân sách quốc gia, biết bớt hay bỏ hẳn đi để xung vào quỹ Cây Mùa Xuân cho chiến sĩ thì có phải liêm sỉ biết bao không, chẳng cần phải móc túi bọn dân nghèo làm gì nữa!

Thế nhưng, ngân sách quốc gia năm 72 đã được biểu quyết và mọi sự ăn tiêu phung phí hầu như đã được giữ nguyên như cũ. Ngân sách của dân biểu, nghị sĩ lại còn tăng hơn năm trước nhiều trong đó có thêm cả khoản mua xe và gán thêm máy lạnh cho các đảng đại diện dân, để họ khoe họ sẽ phục vụ dân kỹ càng hơn!

Trong khi đó, những cuộc lạc quyền cho Mùa Xuân Chiến Sĩ sẽ lại trông vào những chiếc túi rách của bọn dân nghèo. Và các chiến sĩ mặc dù được nhắc nhở tới một cách ồn ào, sôi nổi, cuối cùng, có thể lại được một gói mứt chảy nước lớn bằng chiếc nắm tay. Rồi họ lại chờ mùa Xuân năm tới...

Hy vọng TCCTCT, năm nay sẽ làm được một cái gì khá hơn. Bọn Con Ong sẵn sàng tiếp tay với Tổng cục nếu những người giám hy sinh cho chiến sĩ.

CÀM CÚM — SỞ MŨI — NHỨC ĐẦU
— NHỨC RĂNG — ĐAU NHỨC
BẮP THỊT
HÃY UỐNG
RHUMEX

(Bán tại các nhà thuốc tây)

Nhãn Hiệu Con Voi

Có bán tại các nhà thuốc tây

Biếng ăn ! Mất ngủ !

HÃY UỐNG:

SIROP RÉACTIN (Béta)

- ĂN NGON — MAU ĐÓI
- LÊN CÂN NHANH CHÓNG
- ĐỂ NGỦ YÊN LÀNH
- TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

(SOM BY/OCBP)

CÔNG LÝ LƯƠNG TÂM

Đây là Tòa An lạ lùng và đặc biệt nhất trong lịch sử tổ tụng nhân loại: Pháp đình lương tâm vì lời buộc tội, lời bào chữa đến lời khai của Bị Can đều phải phát lương tâm của mỗi con người trong chúng ta đúng với quan niệm «Jus vobiscum».

Tòa An Lương Tâm sẽ do Thiết Diện Phán Quan phụ trách trên tuần báo Con Ong mỗi tuần một phiên. Có thể, trạng của Công tố viên, biện hộ của Trạng sư đến phán quyết của Tòa sẽ không duy lý nhưng chắc chắn sẽ không phi tình vì tất cả đều phát xuất từ Lương tâm.

Bây giờ, chúng ta hãy cùng bắt tay vào việc nâng bằng cái xã hội đang trên đường phá sản lương tâm và gột rửa cái nồng nặc của bất công ngược ngạo

THIỆT DIỆN PHÁN QUAN

TẾT TÂY

Dự số 18 ngày 28-7-1954 quy định hình phạt dành cho tội hối lộ và đưa hối lộ:

ĐIỀU 4: Phạt khổ sai hữu kỳ và phạt bạc từ 50.000 tới 1 triệu đồng những đại diện dân cử, công chức chánh ngạch... đòi hỏi hay chấp nhận sự dâng lễ vật hay lời hứa hẹn, hoặc đòi hỏi nhận của cho, vật biếu dù trực tiếp cũng như qua trung gian để làm hoặc bỏ không làm 1 việc phải hay trái thuộc về chức vụ hoặc công việc mình đáng lý không được lấy công.

ĐIỀU 10: Người dâng lễ vật, của cho hay đồ biếu hoặc chiều theo các yêu sách về hối lộ cũng như lợi dụng quyền thế thì bị đồ dịch và phạt bạc từ 20.000 đến 500.000

CÁO TRẠNG

Gian Văn Ngoan, 43 tuổi. Sinh quán tại Cái Răng. Trú quán tại số 800/780 hẻm Yên Đổ nghề nghiệp công chức Bộ Liêm Khiết. Tiền án không. Mặc dù 2 lần bị cơ quan Giám Sát đề nghị ngưng chức và cấm giữ những chức vụ hành chính song nhờ có họ với nhà trước đã được đề bạt nắm giữ vai trò then chốt trong Bộ Liêm Khiết.

Bị truy tố về tội hối lộ thượng cấp nhằm mua một chức vụ quan trọng tại Sứ Quán ở ngoại quốc. Chiều hồ sơ tại phòng Dự Thẩm, sự việc xảy ra như sau:

Hồi 16 giờ ngày 23-12-1971, ty Hồ Bôn Đệ Nhất Quận nhận được điện thoại của Đồng Lý Bộ Liêm Khiết cho hay một nhân viên cao cấp trực thuộc tới văn phòng đương sự xin hẹn gặp tại tư gia vào lúc 21 giờ cùng ngày để thảo luận một việc trong phạm vi cá nhân. Viên Đồng Lý hỏi nhân viên xin hẹn muốn thảo luận chuyện gì cứ trình bày tại văn phòng nhưng người kia cho biết là chuyện kín.

E ngại bị gài bẫy, viên Đồng Lý yêu cầu Ty Hồ Bôn Đệ Nhất Quận đặc cử nhân viên chìm lảng vàng quanh tư gia vào giờ hẹn ngõ hầu giúp đương sự khi cần.

20 giờ 30 ngày 23-12-1971, nhân viên Hồ Bôn Đệ Nhất Quận mặc thường phục với thể hành sự đầy đủ hiện diện tại tư gia Đồng Lý Bộ Liêm Khiết tại cư xá Đô Thành, dãy Z, số 1001 trong khi mặt ngoài, mặt xe tuần cảnh trong thế sẵn sàng can thiệp.

Đúng giờ hẹn giữa Đồng Lý Bộ Liêm Khiết với nhân viên cao cấp trực thuộc, một chiếc xe du lịch mang số ăn tế EZ.0001, hiệu Datsun, màu đen do 1 người mập mạp lái tới trước nhà Đồng Lý. Khi xuống xe nhân viên hồ bôn cải trang ghi nhận có mang theo chiếc cặp Samsonite màu đen. Đương sự được viên Đồng Lý tiếp tại phòng khách. Vì buồng khách gắn máy lạnh, cửa đóng kín nên nhân viên hồ bôn không biết cả hai thảo luận gì mặc dù từ phía ngoài nhìn qua khung kính rất dễ.

Vì đã ăn ý từ trước là khi nào viên Đồng Lý đưa tay gãi đầu, nhìn ra phía cửa sổ thì nhân viên hồ bôn cứ việc thi hành nhiệm vụ.

Cuộc thảo luận diễn ra khoảng 25 phút thì viên Đồng Lý ra hiệu. Đúng lúc nhân viên cao cấp mở cặp Samsonite đưa ra một chiếc hộp bích quy «Lux». Nhân viên hồ bôn bước vào. Người nọ có vẻ lúng túng tính đầu chiếc hộp xuống dưới ghế xa lông nhưng bị ngăn kịp. Mở chiếc hộp với sự chứng kiến của 3 nhân viên hồ bôn khác mặc sắc phục thì được biết hộp đựng vàng «Kim Thành». Ông Biện Lý được mời tới ngay phạm trường lập vi bằng, ghi nhận số vàng đựng trong hộp lên tới 35 lượng.

Người mang vàng khai tên Gian Văn Ngoan, công chức cao cấp từng sự tại Bộ Liêm Khiết là chỗ đồng nghiệp với Đồng Lý. Tang vật và Gian Văn Ngoan cùng viên Đồng Lý được đưa về ty Hồ Bôn Đệ Nhất Quận thu lý.

Trước nhân viên trực của ty Hồ Bôn, viên Đồng Lý cho biết Gian Văn Ngoan tới vì thiêng số vàng trên để làm quà trả nước đồng thời nhờ trình với Tổng Trưởng Bộ Liêm Khiết cho Gian Văn Ngoan đặc cách thăng cấp trong kỳ Tết Dương Lịch sắp tới và thuận cho biệt phái ngoại ngạch từng sự tại một Sứ Quán ở Âu Châu.

Khi được hỏi lúc 16 giờ chiều thông báo việc tới thăm của Gian Văn Ngoan vào tối nay, viên Đồng Lý có trình nội vụ cho cấp chỉ huy trực tiếp, tức ông Tổng Trưởng biết hay không. Viên Đồng Lý đáp vì không hiểu rõ câu chuyện như thế nào nên chưa trình mà chỉ nhờ Ty Hồ Bôn tiếp tay.

Sau khi lấy lời khai, viên Đồng Lý ra về thông thả lúc 23 giờ.

Dưới đây là nguyên văn cuộc thẩm vấn của nhân viên trực ty Hồ Bôn tên Vi Văn Dân, cấp bậc Trung Ủy Cảnh Sát với Gian Văn Ngoan:

VẤN: Có phải anh mang vàng lá để hối lộ viên Đồng Lý trong sạch của Bộ Liêm Khiết không?

ĐÁP: Không. Tôi phủ nhận tất cả những câu hỏi ác ý, mệnh tính nhằm bôi lọ một nhân viên cao cấp thuộc Bộ có cái tên trong sạch và thanh liêm.

VẤN: Vậy đang đêm anh mang vàng đi đâu? Nếu anh khai mang đi bán hoặc đổi vậy yêu cầu xuất trình giấy phép. Nếu không có giấy phép hợp pháp là anh phạm các điều 12, 13 luật ngày 09-9-1939 sửa đổi bởi sắc luật ngày 20-1-1940.

ĐÁP: Tôi không mang đi bán hay đổi.

VẤN: Vậy mang đến nhà viên Đồng Lý làm gì?

ĐÁP: Vì sắp đến Tết Tây, tôi mang lại làm quà cho ông Đồng Lý và gia đình ông. Tết Dương Lịch người Tây họ ăn lớn lắm. Tôi số đi được mắt mặt như hiện nay là nhờ ơn ông ta.

Tôi mang vàng tới làm quà Tết chỉ là một hình thức biểu thị lòng tri ân của tôi với cấp chỉ huy.

VẤN: Là công chức chính ngạch cao cấp tại Bộ Liêm Khiết hẳn anh đã đọc chỉ thị của chính phủ cấm mọi hình thức biếu xén, quà cáp, lễ lạc nhân dịp Tết Dương Lịch và Tết Nguyên Đán sắp tới chứ?

ĐÁP: Vâng.

VẤN: Như vậy việc mang vàng lá tới biếu viên Đồng Lý của anh là vi phạm chỉ thị của chính phủ. Tôi nhớ không lầm thì một đoạn trong chỉ thị này chính phủ nhắc nhở việc biếu xén, quà cáp, lễ lạc nhân dịp Tết hoặc giỗ kỵ, cưới hỏi của cấp chỉ huy là một hình thức nô lệ, phong kiến, quan liêu, lại càng khiến nhân viên trực thuộc càng bị chìm sâu trong khiêu nhiễu.

ĐÁP: Đúng thế. Nhưng việc biếu quà Tết của tôi không vi phạm chỉ thị trung ương mà chỉ là một hình thức trả ân.

VẤN: Nhưng viên Đồng Lý đã cung răn trước khi mở cặp đưa hộp đựng vàng thì anh có đề cập tới việc xin vinh thăng đặc cách vào đầu năm dương lịch sắp tới đồng thời xin biệt phái ngoại ngạch để phục vụ tại một Sứ Quán ở Âu Châu. Đúng hay sai?

ĐÁP: Tôi phủ nhận lời ông Đồng Lý. Tôi là thân nhân của những vị tai mắt, muốn đi làm ở sứ quán nào chỉ cần nâng điện thoại là xong, mặc dù những nghi lễ ngoại giao chưa hề biết. Bào tôi mang vàng đi mua chức tước, mua ghế ngồi ở Sứ Quán ngoại quốc là ác ý, nhằm bôi lọ một viên chức cao cấp. Nếu Bảo đó là âm mưu của Cộng Sản cũng không là quá đáng. Tôi không tin ông Đồng Lý đã cung như vậy.

Trong lần đối chất tại Phòng Dự Thẩm vào ngày 26-12-1971 giữa Viên Đồng Lý và Gian Văn Ngoan, lời cung ghi nhận như sau.

Viên Đồng Lý giữ nguyên cung từ đã trình bày tại Ty Hồ Bôn Đệ Nhất Quận đêm 23-12-71 với nhân viên trực.

Riêng Gian Văn Ngoan sau khi chối tội hối lộ cấp chỉ huy và tự nhận mình trong sạch vẫn quả quyết y mang vàng đi Tết viên Đồng Lý nhân dịp đầu năm Dương Lịch. Việc mua chức tước và mua ghế ở sứ quán ngoại quốc tuy có được đề cập trước lúc trao quà Tết nhưng số vàng 35 lượng không phải dành cho dịch vụ này.

Mặc dù chối tội song lý lẽ Gian Văn Ngoan nêu ra đều hồ đồ, vô lý.

Bởi vậy cho nên:

Gian Văn Ngoan đã can tội «hối lộ công chức» dưới hình thức dâng lễ vật trực tiếp, Tội trạng dự liệu và trừng phạt theo Điều 10 của dự số 18 ngày 28-7-1954.

Làm tại Viện Chương Lý ngày 27-12-1971

TRẠNG CỦA CÔNG TỐ VIÊN

Thưa Ông Chánh Thẩm,
Thưa quý tòa,

Trong phiên xử hôm nay, ông Biện Lý sử dụng công tố quyền đứng ra truy tố kẻ phạm pháp vì nhiều lý do. Trước khi Luật Sư biện hộ cho bị cáo, công tố viên nêu những lý do truy tố Gian Văn Ngoan như sau:

a.— Sử dụng kim ngân mua chức tước và mua ghế ngồi tại sứ quán tại ngoại quốc đã mặc nhiên xỉ nhục chế độ công bằng, trong sạch hiện hữu. Y can ý bạc lăm tiền nhiều mua sự vinh thăng trong khi những kẻ thực tài, vì nghèo không có tiền lót lót càng bị chìm sâu trong quên lãng. Bỏ tiền mua ghế ngồi ở sứ quán tại ngoại quốc chắc chắn khi được, y can sẽ chỉ dùng thì giờ công vụ để kiếm chác hầu tránh lỗ vốn. Với hạng người như thế mang ra nước ngoài, chắc chắn chúng ta chỉ đón nhận những khinh bỉ, ghê lạnh mà từ lâu ngoại quốc đã dành.

b.— Căn cứ vào lời chạy tội, Gian Văn Ngoan mang vàng làm quà Tết cho Đồng Lý Bộ Liêm Khiết lại càng vi phạm trầm trọng tới chỉ thị của chính phủ trung ương là triệt để cấm mọi hình thức biếu xén, quà cáp, lễ tết, Vi đi ngược chủ trương tiết kiệm để tự túc, tự cường, tự lập và tự chối bỏ ngoại viện. Ở giữa thủ đô, bên cạnh những Dinh, Phủ, Bộ như thế mà còn những hạng người lợi dụng lễ tết để mưu sự lợi thì thử hỏi những nơi xa xôi khi các lãnh chúa địa phương thuộc phường tham quan ở lại còn đòi hỏi thuộc cấp tới mức nào để thỏa tụi tham không đầy?

c.— Với chức vụ và đồng lương hiện tại, Gian Văn Ngoan làm sao có được hàng mấy chục lượng vàng Kim Thành để chi đi một cái Tết Tây? Vậy còn Tết Nguyên Đán sắp tới? Con đám cưới của các cậu ấm, cô chiêu quan lớn trong tương lai y can sẽ vì thiêng biết bao nhiêu nưả để kiếm điểm, để mua cảm tình và xin xỏ? V ày để làm vừa lòng cấp chỉ huy, các xếp lớn, Gian Văn Ngoan phải kiếm chác ở đâu nếu không là lạm dụng quyền thế hốt bạc. Thủy chung, nạn nhân của phường tham ô như Gian Văn Ngoan vẫn chỉ là tụi đại đa số dân đen.

Đất nước ta sẽ khá hơn nếu còn có được một vài viên Đồng Lý như của Bộ Liêm Khiết. Song ngược lại, xứ sở này càng ngày sẽ càng khốn nạn. Những loại như Gian Văn Ngoan tiếp tục ăn trên ngồi chốc, sống với đặc quyền của giai cấp vạ tập đoàn.

Đề trong sạch hóa guồng máy hành chính đã và đang vận đực vì những con chiên ghê lở cỡ Gian Văn Ngoan. Đề vạch mặt chỉ trán bọn tham quan ở lại đồng thời đưa ra làm minh chứng cho đồng hồ sơ đầy cộm về thành tích của bầy sâu dạn, một nước đã và đang đực khoét tới xương tủy đen.

Chúng tôi yêu cầu ông Chánh Thẩm và quý Tòa lên án tối đa Gian Văn Ngoan theo điều 10 của Dự số 18 ngày 28-7-1954.

Phán quyết của quý Tòa giành cho Gian Văn Ngoan hôm nay chẳng những nói lên tiếng nói của con người mà còn là một xác định vị trí của công lý lương tâm trước quyền uy và móng vuốt của kim ngân.

Cám ơn ông Chánh Thẩm. Kính chào quý vị

BẢN ÁN

Sau biện hộ của luật sư Vi Văn Tiên, tòa tuyên án:

1.— Vì Gian Văn Ngoan quả quyết cho rằng mình trong sạch, thanh liêm chỉ vì nặng tình «biếu xén, quà cáp, lễ Tết» mà mang tội nên Tòa quyết định đặc cách cho y nhập ngạch miễn thi chức vụ «huấn luyện viên thanh liêm, ngay thẳng» cho Viện Ân Hại và Viện Đái Nát để phụ trách lớp đào tạo những Dân Biểu và Nghị Sĩ còn thiếu lương tâm, liêm sỉ, thẳng ngay và trong sạch. Khi mãn khóa sẽ đề bạt làm Tổng Trưởng bộ Liêm Khiết thay thế đương kim Tổng Trưởng vì thiếu khả năng và tư cách.

2.— Tịch thu tang vật là 35 lượng vàng và Kim Thành chia đều cho các gia đình có nhi quả phụ tử sĩ ăn Tết con Chuột.

THIỆT DIỆN PHÁN QUAN

NOC ĐOC

Làng báo nỏ... lung tung nhưng... kẻ nào dẫm phải phân? kẻ đó ráng ngửi

Đã báo làng báo nỏ hoa đua nở mà! Chưa bao giờ, mà...tụi nhà báo bị náo loạn như bây giờ! Một tháng vừa ở Ấp ra vì tội ngửi với con nít, bèn...xưng danh ký giả.. Một chú Cà lơ chuyên gác sòng sóc đĩa, đột nhiên nhờ tài tiêm thuốc phiện giỏi phục vụ dân anh Chủ báo thế, là... ngày mai tên bồi tiêm bèn có thể Ký giả và bèn đi hù các chủ tiệm hút loại Ba Tàu km 6!

Rồi... ông chủ báo chưa hề thấy tờ báo của ông mặt mũi ra sao?

Thế mà; ông đã bị vô quả tang đi làm tiền tại Huế!

Vẫn chưa hết, gần đây tụi Con Ong đi viếng dân tình ở các tỉnh Nha Trang, Cam Ranh, Pleiku, Kiến Phong... thì cứ bị nghe đồng bào tố khổ— một tên ở đờ xưng danh là chủ báo S.H. Gã tự giới thiệu là họ Tề vốn

là thầy của Minh Võ bồ của Chu Tử, đàn anh của Hoàng đức Nhã, bạn nối khố của Trịnh quang Bình— đôi khi gã còn úp mở làm như đây ta là SIA! Chắc chắn là SIA giả?

Vì Sja đâu có hạng lem nhem dơ dáy đó Tui Con Ong đã hỏi hai anh Chủ tịch NĐKGNV và VN thì... Cả hai đều không biết cái tên mang họ T là ký giả báo nào?

Và kẻ cả tên báo S. H. Cũng không thấy có mặt tại thủ đô.

Có điều tên hủi này đã dám đụng chạm đến tên tuổi của các đại ca trong làng... chú mày là tên bồi hạng bét đi làm tay sai cho Mèo. Hãy yên phận và hãy biết thân mình. Đừng mượn danh các đàn anh để dớp bạc bầy bạ!

Trong số nạn nhân góp tiền cho tên hủi, mạo danh

chủ báo có ông đầu tình Kiến Phong đã nộp cho tên bồ lão này 30 xin. Ngoài ra có 1 số nạn nhân ở Nha Trang Cam Ranh Pleiku trong đó có cả Tướng Cao nguyên cũng bị tên bịp này qua mặt.

Con Ong yêu cầu các nạn

nhân đã mất tiền cho tên bồi Mèo xưng là Sja, hãy gửi tài liệu gấp về cho C.O để tụi này tìm cách gởi y vô cho anh bạn Lợi Nguyễn Tấn cắt dùm trong ấp Chí Hòa

Giữa lúc cái danh xưng chủ báo nhà báo đang bị tụi bịp lạm dụng— làm xấu lây tập thể làng nhật trình— thì... ở thủ đô lại nổ thêm quả bom thối, tố khổ Hội Đồng Báo Chí.

Những người hiểu chuyện đều quả quyết rằng— mọi áp phe dơ dáy ở bên trong Hội Đồng— đều do bàn tay thợ vẽ rề tiền họ Đặng. Kẻ đã từng sốt sắng bán rề anh em và hiến ngang khốc dòng, xin xỏ quý vị hội viên trong HĐBC hãy thương y cho y ngồi chức đó... vì y có vợ và 4 con! Đã đến lúc cái nhọt cần phải bẻ... Xin quý ban đừng bưng bít vì kẻ nào dẫm

phải cứt kẻ đó ráng chửa ngửi.

Riêng nói với mấy thằng đứng mở có tí tiền không vào làng báo. xuất vốn để được phong chức Giám Đốc này Giám Đốc nọ cũng bầy đặt mở những thiên phóng sự điều tra sự thật thì chẳng có điều Cha điều Mẹ gì ráo troi.

Mục đích loại bài điều tra với dụng tâm chỉ để làm sáng ta tổng tiền các nạn nhân bị chụp mũ quá khờ khạo mà thôi!

Bọn bất lương đội lốt làng báo nói trên hãy coi chừng. Nếu không sớm cảnh tỉnh Con Ong sẽ có bản phận vạch mặt chỉ tên từng thằng cho cả nước phi nhổ lúc đó đừng có trách.

• GÃI SĨ

Ngồi rù gửi hàng dài tấn tấn
(Thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

HỌA VÔ ĐƠN CHỈ

Tuần lễ vừa qua, đúng là 'họa vô đơn chỉ' cho Nhật báo Hòa Bình của Cố Đạo Trần Du.

Đầu tuần, tối Thứ Ba 21-12, quân khủng bố đã thả một trái lựu đạn vào tòa báo Hòa Bình, làm một em thợ máy chết, và ba nhân viên bị thương: Đây là lần thứ hai báo Hòa Bình bị liệt chất nổ. Lần trước, cách đây ba tháng, chất nổ liệng ở phía trước, không có thiệt hại gì. Lần này, tuy thiệt hại vật chất không đáng kể, nhưng thiệt hại nhân mạng nặng ngang với vụ nổ tòa báo Chính luận cách đây đúng hai năm.

Tòa soạn vừa bị nổ, vừa chôn cất nhân viên xong, cụ chủ Nhiệm đã bị kêu ra tòa về vụ án vào sáng ngày 24-12, do Tối cao pháp viện kiện về tội phi báng và mạ lỵ. Kết quả, ngài chủ nhiệm bị phạt tù và phạt tiền, các bút hiệu Vip KK, thẳng Dân Đen, và Tiêu Lang đều lãnh mỗi người 2 tháng tù. Đặc biệt nhất là mặc dầu chẳng biết Tiêu Lang là ai, tòa cũng cứ đổ diệt cho luật sư Phạm kim Vinh, và đề nghị ông này ra phạt 2 tháng tù, có một điều buồn cười, là theo luật, chẳng bao giờ tòa án được phạt tù một người không biết rõ lý lịch, ấy vậy mà tòa đã cho mấy cái bút hiệu đi tù. Cay đa công lý đó là phải.

Nhưng chưa hết, sau lễ Giáng Sinh, Hòa Bình lại còn bị Tối cao pháp viện bồi thêm 3 vụ án nữa, sẽ đăng đường vào ngày 20-1-72.

Cái lý do khiến Tối cao Pháp viện ăn thua đủ với nhà báo như vậy, là vì cơ quan này cho rằng bị nhà báo phi báng mạ lỵ làm cho mất uy tín.

KỶ LỤC

Tuần qua, dư luận đã chú ý nhiều vụ hạ viện biểu quyết dự luật ngân sách.

Theo hiến pháp, Hành pháp phải làm xong dự thảo luật ngân sách gửi sang Hạ Viện trước 30-9, Hạ viện phải thảo luận và biểu quyết xong trước 30-11, để chuyển sang Thượng viện chậm nhất là ngày 1-12 và Thượng viện phải biểu quyết xong chậm nhất là ngày 31-12.

Nhưng năm nay, phe Gia nô HV còn bận làm nội quy mới để diễn trò độc cử hầu chiếm hết các ghế trong văn phòng và chủ tịch ủy ban nên không thêm về tới dự luật ngân sách. Phần khác vì dự thảo ngân sách được xây dựng trên viên trợ Mỹ, mà vào tháng 10, Thượng viện Mỹ lại cắt mẹ nó hết viện trợ, nên Hành pháp lấy lại dự thảo ngân sách đã gửi Quốc hội, để làm lại.

Đáng lẽ ngày 1-12 đã phải gửi dự thảo ngân sách lên Thượng viện mà ngày 3-12 Hạ viện mới bầu xong văn phòng, và một dự thảo ngân sách dầy cộm mà trăm trang Hạ viện chỉ thảo luận và biểu quyết trong có 3 ngày và chung quyết vào hồi 11g đêm ngày 23-12.

Tướng cũng nên ghi nhớ là trên 71 dân biểu đối lập đã tẩy chay không tham dự vào việc thảo luận và biểu quyết ngân sách năm 72.

Một ngân sách trên 300 tỷ mà Hạ thảo luận và biểu quyết trong có mấy giờ, tính đồ đồng mỗi giờ thông qua mấy chục tỷ. Đó là kỷ lục ít khi đạt tại một nước tự do.

nhất nhật tại tù..

Làng báo Saigon vừa bị hồ r phát hơi nặng, vì quan nhà nước cho mời ký giả đến dự lễ phóng thích 200 tù nhân dịp Noel 71, tổ chức ngày 24-12-71 tại Bát quái đài Chí Hòa. Rốt cục, chẳng có lễ

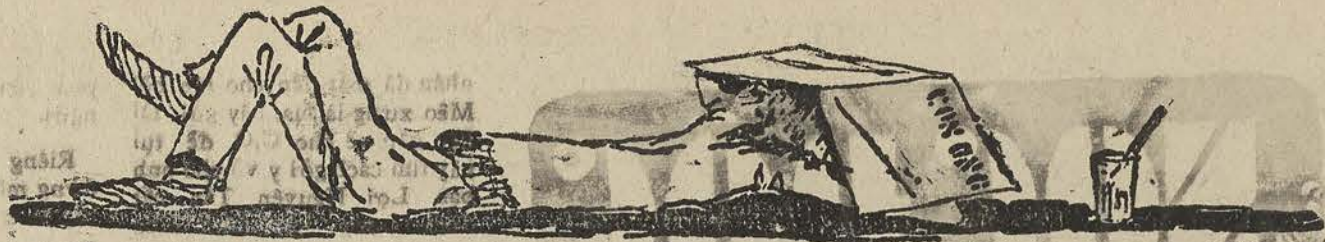
lạc gì hết trơn. Rồi, ông nhà nước lại ngỏ lời xin lỗi, viện lẽ rất lâm cầm rằng: Bỏ nội vụ còn làm thủ tục. để mời các thân nhân của kẻ tù tội từ các tỉnh xa về Saigon đón người nhà được trả tự do. Do đó, thủ tục chưa xong, và lễ phóng thích bị hoãn vì kỹ thuật. Cái chớ gì cũng đổ cho 'kỹ thuật'. Quả thật, mấy ông nhà nước nội vụ, chả là chưa có cơ hội đi năm Ấp, nên không thăm thía, lời các cụ vẫn nói 'Nhất nhật tại tù thiên thu tại ngoại'. Chỉ 1 giờ trong lò bát quái cũng đủ già nửa đời người, hưởng hồ, quý quan lại hoãn vài ngày vì kỹ thuật! Nếu cứ hỏi thử các tù nhân rằng: Quý bạn muốn thả ra ngay, hay muốn đợi bà con về đón can đoran cả rồo ồo sẽ đòi được về liền tút suýt.

Ông Nhà nước thì lại muốn trình diễn ngoạn mục hơn, bằng cách chi tiền xé, cho đồng bào có con đi tu chùa huyện lên Saigon mà rước con về. Rút cục, cái ý đồ xấu xa ấy, chả thấy hữu hiệu chi hết, về mặt tinh thần. Trái lại, càng để cho 200 tù nhân oán hận và chắc hẳn là sẽ có cá thủng siva mấy tháng nào đó, đã làm chậm trễ thủ tục, nay lại đổ cho kỹ thuật.

KHI BÀ GIÀ GIẾT GIẶC NÓI CƠN HỨNG... TÌNH

Một thiếu phụ hồi xuân ở Vĩnh Long, khi lên cơn hứng bà đã cắn tung bưng vào vú, vào móng 1 bé gái 5 tuổi mà bà nuôi và bắt gọi là ngoại. Khi bị phũ lít vô, bà tình bơ khai rằng: lúc cắn tui thấy sung sướng lắm. Đứa nhỏ thật tội nghiệp, vì ở thân thể nó đầy sẹo vì mỗi lúc rưng mỡ nổi hứng lên là em lại bị bà ngoại nuôi làm tình bằng hàm răng nhọn hoắt đó. Trời đất ơi! cái nước này đã loạn, sao mà sinh ra làm trò quái quỷ như vậy.

Nghe tin, quan đầu tỉnh Vĩnh Long đã nhận nuôi em bé nạn nhân của bà hồi xuân kỳ cục nọ. Sống ở cái đất nước, mà toàn dân đều muốn điên đầu rồi đây, còn những trò gi hinh kinh hơn nữa— không chừng, cứ cái đá nát bét này, thì cả nước sẽ vào Chợ Quán nằm cho được việc.

CẢ KÊ DỆ NGÕNG

KIỀU BÌNH

Những thứ linh kiêu căng, phách lối, được gọi là Kiêu binh. Thời mặt Lê, được tả như một thời đến tới nhất vì nạn kiêu binh. Lĩnh Thanh, Nghệ, Tĩnh, tục gọi là lĩnh đường trong, vì có công cứu giá, được truất hết mình, nên đã tỏ ra hống hách. Người chép sử đã cho rằng đó là một tai nạn cho đất nước, nên đã đặt tên là «nạn kiêu binh».

Tới bây giờ, đã có mà n. mong gây ra nạn kiêu binh. Và kiêu binh, được nhắc tới hiện nay, là các thầy cảnh sát.

Có kẻ cho rằng, Cảnh Sát rất đáng được ưu đãi, vì Cảnh Sát đã góp nhiều công trong việc xây dựng chế độ.

Những vụ xuống đường chống độc diễn hay đòi quyền sống, chỉ thấy Đảng Dùi Cui của chúng ta ra tay, khiến mây, dùi cui múa lên những đường hoa mỹ. Chính nhờ thế, mới có được ngày tuyên thệ vinh quang, ôi, ngày sung sướng nhất của toàn dân.

Phần thưởng đầu tiên của Đảng Dùi Cui là được mang cấp bậc giống như quân đội. Sự ưu đãi đã rõ rệt, khi 1 sinh viên sĩ quan Dùi Cui, cũng tốt nghiệp quân sự tại trường Thủ Đức lĩnh chính thức thì được Chuẩn úy, nhưng lính Dùi Cui thì được tới lon Đại Úy. Một sự cách biệt thật xa vời. Bởi vậy, đám thanh niên hôm nay, bị giờ đều ôm mộng được trở thành Cảnh sát vừa có lon lớn lại vừa ở thành phố. Những buổi chiều, đám thanh niên ấy thường chiêm ngưỡng pho tượng người lính Dùi Cui, đứng sừng sững, nên công trường Cộng Hòa, mặt hướng về Chợ Lớn. Ngành Dùi Cui, bỗng đứng đất khứa.

Vài ba bằng hữu của tôi, thuộc giới Ka Ki, có vẻ ghen ghét Dùi Cui. Có một thằng, đi lính cũng hơi kỹ, trong người mang gần một chục cái thọc, lang thang khắp bốn vùng chiến thuật, mới leo được lên chức quan ba. Thấy một chú nhỏ Dùi Cui mới ra trường, cũng được mang thốn thện ba bông mai, bên thờ dài một phát, dài bằng củ xà lỵ Saigon, Biên Hòa. «Thế là nó bằng mình rồi!». Thờ dài và phát ngắn xong, là lại phải lên đường. Máy tháng này, không nghe được tin tức gì về nó. Không hiểu rằng nó đã tới Vùng 5 chiến Thuật hay chưa?...

Không phải rằng sự ưu đãi của Nhà Nước đối với Dùi Cui, chỉ có vụ mang lon quân đội là... ha ha. Còn rất nhiều, nhiều nữa. Làm lính Dùi Cui còn nhiều cái sướng lắm, các cụ ạ. Các sướng nhất ở đời là nhất người và đánh người...

Tôi cũng đã từng là nạn nhân của các đảng Dùi Cui. Xin kể ra đây để các ngài nhân làm. Hồi bảy giờ chiều, ngày 19-12, một buổi chiều chủ nhật mát trời. Những con đường phố thủ đô, thật nhộn nhịp nheo xe, vì người ta sửa soạn để đón ngày lễ Chúa Sinh ra đời. Tôi cũng nể hừng, đưa vợ, đưa con đi chơi, gọi là để tạm quên những biện pháp kinh tế mới như kiểm soát, song hành, cách mạng mùa thu, nó hành hạ cho rách cả người.

Nhưng vừa đi qua khỏi rạp hát Khải Hoàn, ngang xé cửa Tòa Đại Sứ Đức, thì bị thầy Cảnh Sát áo trắng, đội bê rê đen vẩy tay, bắt xe ngừng lại. Trông thầy thật oai phong lắm liệt. Thầy hỏi giấy tờ của tôi với một thái độ rất hách, cứ y như một ông linh Tây, đi hành quân, bắt gặp một bác nhà quê. Rất cung kính, hai tay tôi đưa trình giấy. Đưa một tờ giấy, thầy hỏi «còn giấy gì nữa không». Đưa hai tờ giấy, cũng vẫn là câu hỏi đó. Đưa ba tờ giấy, rồi bốn tờ giấy, cho tới khi trong bóp chỉ còn lại có mấy tờ giấy cầm đồ, vẫn thấy thầy Dùi Cui thân mến của tôi hách hỏi «còn giấy gì nữa không». Bên

đá, thừa hết. Lúc đó, thầy mới đưa đời mắt quí giá liếc nhìn những giòng chữ. Thầy mang hai chữ V trắng. Thầy cũng đã có tuổi. Đang lẽ vào cái tuổi của thầy, thì thầy phải khôn lớn, không ngờ thầy vẫn còn bé dại. Đọc sơ qua vài mảnh giấy tờ, thầy vẫn giữ giọng hách dịch, hồ rất xác. «Anh là lính phải không?». Dạ thưa không, tôi là sĩ quan. Khuôn mặt thầy vẫn không đổi sắc, vẫn vênh vác và lạnh lùng. Thời gian cứ qua đi, một cách thật chậm, cuối cùng thầy tuyên một phán quyết, nghe rất rùng rợn. «Tôi bắt nhất anh được không?».

Tưởng rằng thầy nói mà chơi, vì rằng một thầy Đòi Cảnh sát, đời bắt nhất một sĩ quan quân đội, mà chẳng có một lý do gì, thì chẳng đẹp mắt tí nào. Tôi cười với thầy thật tươi. Thầy lại không cười, làm cho tôi lỗ ló. Một đồng nghiệp của thầy, cũng ở trong một toán với thầy, ghé tai tôi nói nhỏ. «Năn nỉ với ông đi, ông đã lái rai ba sợi rồi». Tôi nhìn thầy, bỗng đứng nổi tí máu yêng hùng. Các nhà tù của lính, mình cũng đã nằm đ. chỗ rồi, kể cả «cá nếch», chuồng cọp, quân lao. Bây giờ được nằm nhà tù của Đảng Dùi Cui, nhất là thứ Dùi Cui chơi ngược kiêu «xít nốp», trung sĩ mà lại nhất được sĩ quan, thì kể cũng vui. Tôi định chẳng năn nỉ làm gì. Nhưng nhìn vào trong xe, thấy vợ tôi về nóng ruột, lũ con đã có đứa mếu vì đói cơm, đói sữa, đành phải xuống nước, năn nỉ vậy. Thầy Đòi Dùi Cui ha một câu nặng như một nhát búa bổ. «Ừ, như vậy có phải hơn không. Tôi tha cho ông». Được tha tôi mừng quá xá ông năm bảy cái, lại còn hướng về Đại Bản Doanh của Đảng ta ngay gần đó, xa lia lịa vài ba phát nữa, rồi mới lên xe đồng tuốt.

Mang câu chuyện này, kể cho một người bạn tôi nghe, người bạn tôi phá lên cười. Thì ra bạn tôi cũng một cảnh ngộ, được ông Đòi Dùi Cui, cũng cùng một chỗ đó, «tha» cho đi, trước đó nửa giờ.

Vì lúc đó trời còn sáng, nên người bạn tôi nhìn rõ tên ông Tên ông là Mai Cái tên sao mà đẹp thế. Đơn vị của ông, mang trên cánh tay, ghi rõ hàng số 500. Thật là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Người như ông Đòi Dùi Cui, lại ở đơn vị 500, đơn trú tại đường Trần Hưng Đạo, thì thật không còn gì có thể hợp người hợp cảnh, hợp đơn vị đến như thế nữa.

Người bạn tôi làm một con tính :

— Trong một giờ, ông Đòi Dùi Cui hành hạ được hai người là anh và tôi. Mỗi ngày, ông ta làm việc tám giờ, như vậy ông ta có quyền hành hạ được mười sáu người. Cứ kể như mỗi người được ông ta hành hạ có mười người bạn và thân quyến. Như vậy thì mỗi ngày có được tới một trăm sáu chục người biệt được ông Đòi Dùi Cui tên Mai, ở đơn vị 500. Nếu trong Đảng Dùi Cui, có một trăm người như ông Đòi Mai, thì một năm sẽ có tới... Thôi, không tính nữa. Nếu cứ tính toán mãi, thì tôi đến phát điên lên mất thôi.

Mẹ kiếp, anh chẳng phải làm tính. Cả nước này, ai mà chẳng biết hiện nay, Dùi Cui đang là một thứ kiêu binh, Đòi này, anh hãy mở mắt ra, thử đọc một mẫu tin vừa xảy ra ở Gia Định.

Bản tin chép như sau :

Hồi 5 giờ sáng ngày 24-12-1971 có một Cảnh Sát chờ đến Trung Tâm thực tập y khoa Gia Định một Trung Úy Cảnh Sát tên là Dirong minh Tả ngụ tại đường Võ Tánh để nhờ cứu cấp vì ông này đang đau ruột.

Bác sĩ trực vậy y tá lo phận sự cứu chữa bệnh nhân. Thấy anh Cảnh Sát đưa bệnh nhân tới, đứng xó rờ nơi đó, làm cản

trở công việc cứu chữa, nên ông y tá trực tên là Lê Văn Tư, có yêu cầu anh ta ra ghế ngồi chờ.

Không thèm trả lời, anh Cảnh Sát này cung tay, đánh ông y tá trực Tư một cú đấm ngay quai hàm làm ông y tá Tư té chúi nhủi.

Đánh xong, ông Cảnh Sát bỏ đi. Thấy người bạn đã đứng ở báo xuống bàn, tôi hỏi :

— Anh nghĩ sao về vụ này?...

Anh bạn trầm ngâm :

— Tôi nghĩ rằng, tôi và anh cũng còn may mắn nhiều lắm. Mới bị ông Đòi Mai hăm dọa đời nhất, chưa được ăn một cú đấm nào. Thật phúc đức chúng mình cũng còn lớn. Anh cũng thấy đó... Tôi nhà thương, nhờ Bác sĩ và Y tá cứu chữa, còn đập cả y tá, thì chúng mình đâu có nặng được «gờ ram» nào. Đúng là kiêu binh rồi!

Rồi người bạn tôi ngồi vào bàn làm việc. Anh hát nho nhỏ bài ca Lý con sáo. «Anh đưa nàng đi... Anh đưa nàng... à... về ty».

Nhưng rồi chợt anh hỏi tôi :

— Anh nghĩ sao về chuyện thăng cù Thủy Anh?...

— Chắc rồi sẽ nổ lớn...

Thủy Anh là một phóng viên, có phần sự đ. làm một phóng sự trong đêm Chúa Sinh ra đời. Đến trước cửa Quốc Hội là nơi trưng trưng cho nền dân chủ của Giao Chỉ, Thủy Anh bị một quan ba của Đảng Dùi Cui hỏi giấy. Thấy lối xưng hô «mày, tao» có vẻ thân mật quá, nên Thủy Anh không bằng lòng. Vừa nói một câu «xin ông đừng mày, tao với tôi», thì được một ông Dùi Cui đứng ở đằng sau, ầu yếm tặng một cùi chỏ vào mặt. Giấy tờ tung tóe cả ra đường, Thủy Anh cái xuống lượm giấy tờ và còn được ông dùi cui thân mến, dơ roi mây lên định khệch nữa, với một câu thân ái cùng đồng bào. «Mày là nhà báo, thì có giới cứ về viết báo chứ tao đi». Thật không còn một sự kiêu căng, phách lối nào hơn như thế nữa.

Tên Dùi Cui đánh Thủy Anh tên là Phát, thuộc chi Đảng Quân Nhứt. Nghe nói thì làng báo chúng ta đã ra tuyên ngôn, tuyên cáo, định tuyệt thực, cao đầu phản đối tên Phát và bắt tên Phát phải xin lỗi Thủy Anh. Hội Đồng Báo chí của chúng ta cũng rất lấy làm phẫn nộ. Nghiệp Đoàn Kỹ Giả, vì còn bàn ra thông cáo phản đối vụ ném lựu đạn Báo Hòa Bình, nên chưa kịp góp tiếng, nhưng rồi thế nào cũng có. Vậy chúng ta có quyền hy vọng ở quyền tự do hành nghề vì thăng nào đánh mình, chúng ta sẽ bắt thăng đó phải xin lỗi. Lực lượng báo chí là... mạnh nhất.

— Thế còn ông nhà báo hung hăng nhất nước, hiện nay đang là đầu biểu, vừa xử tử hình nôm? Phản ứng của ông ta như thế nào?

Một tiếng thờ dài :

— Ông ta còn bận nhiều việc quá, đâu có thì giờ. Phải biết rằng bây ông ta đã ở một «giai cấp» khác. Thăng nào còn nhắc tới sự nghiệp làm báo của ông ta, không chừng ông ta... bắn bỏ mẹ.

Ngày xưa, các cụ đã dạy con cái rằng: «đăng quý, thân thịnh lắm thay, ta nên kính mà lánh xa».

— Ngày nay, với nạn kiêu binh, chúng ta còn phải dấn dõ bạn bè thân hữu. Thấy Đảng Dùi Cui, hãy nên giữ thái độ «kính nhi viễn chi». Như vậy thì may ra mới không bị bắt nhất, k. đ. bị ăn đòn, để có thể xây dựng xã hội và kiện toàn dân chủ.

DÊ HỨC CÀN

Loe ma?

CÀN XÉT LẠI GẤP CÁI GỌI LÀ P.R.U

Kỳ trước, Con Ong đã báo động về thảm họa làm mất lòng dân do cái bình chủng mệnh danh là P.R.U. mà đồng bào ta gọi là thám sát Mỹ. Vì tổ chức này do Mèo chỉ tiền và cũng do cổ vấn Mèo chỉ huy!

P.R.U là gì? Họ là những tay tổ thuộc loại tử thù của pháp luật. Họ là những phần tử dao búa có quá trình dày tội lỗi. Họ bị xua đuổi cùng khắp phố phường, đến một ngày nào đó, họ hết còn đất đứng ở thị thành. Vì, các viên chức an ninh dụng đầu bắt đây! Thế là họ lạnh lùng rời thủ đô, đến một tỉnh xa xôi để xia gia nhập P.R.U. Với thủ tục tuyên mô rất «qua loa rơ mắng», họ biến hình thành biệt kích Mèo rất ư li nhanh chóng!

Đành rằng, cũng có 1 số P.R.U ở vài tỉnh gan lì thiện chiến, nhưng vốn là cái bào thai được kẻ tình từ căn bản quá bề bối như trên, do đó, phần đông... P.R.U được dân coi như đám hung thần.

Trên lý thuyết họ là thám sát của tỉnh, với sự mạng rất rõ ràng: xâm nhập lãnh thổ địch đột kích vùng đất hiểm, đánh nhanh, rút mau!

Chính vì, mang nhiệm vụ đầy vẻ cẩn tử và sắc mũi mao hiểm như vậy, nên họ được đưa... làm ầu. Thay vì đi tìm địch để du kích thì họ ào ào xông vào nhà dân để uy hiếp bắt bớ bị coi đồng quê về tội rồi xoay tiền! — Bởi quyền bắt người quá dễ dàng! — nhất là bắt mấy thằng dân quê, song kẹt tại vùng sủi đui — mua một lúc n. o cũng được thế cho nên P.R.U đã hiền nhiên trở thành một hình ảnh trên giấy cầm thù đối với đồng bào ta...

Được biết nhiều quan đầu tỉnh rất đau khổ vì các hành động thất nhân tâm của P.R.U! Và theo tin thâm quyền cho biết chỉ vài tháng nữa, PRU sẽ bị giải tán, số lính còn lại sẽ nhập sang qua ngành Cảnh sát quốc gia. Rất mong tin này là có thật. Bởi nếu đất nước này còn có cái tổ chức đầu trem đuôi cụp ấy thì chế độ khó lòng mà khả được! Hiện nay giới PRU ở vùng II đang mở màn chiến dịch tố khổ mọi bề bối của xếp tới cao! Vì cách thức tuyên mô PRU quá đơn giản do đó có nhiều xếp Giao Chỉ được Mèo tin dùng đã «Vơ Vét» Việt gốc Hoa, cho vào P.R.U mặc đồ rằn ri có giấy tờ là P.R.U mà vẫn nấp nhà ông vợ! Xét ra cần khai tử gấp cái quái thai PRU đi cho dân nhò.

CÁO GIÀ HỒ OÈN BỐC NHANG

Cứ làm như ta đây... «thương dân thấy mẹ», nhà dân bèo, Hồ Oèn, đã bốc nhang, để nhà báo đăng nhật trình về vụ người dân Pleiku chỉ được đống 4 kí gạo mỗi tháng.

Với kẻ xa lạ, không hề biết thủ đoạn của Hồ Oèn thì tưởng làm là Hấn «vì dân nên nổi». Song với dân Pleiku thì... ai cũng biết bộ mặt thật của Hồ Oèn! Gi đã bốc lảo như thế chỉ nhằm ẩn ý hạ bệ đối thủ, để nuôi hy vọng tung đàn em của Hồ nhào ra, đứng lo đại bài gạo, độc quyền cung cấp cho dân chúng.

Riêng giới nhà báo cái... Hồ Oèn đã bị lết mặt nạ hơn một lần. Đó là, nhà dân bèo, từng hiện ngang khóc hu hu, trước hạ viện đề ca bài con cá, rằng: «Đàn em tốn kém bốn, năm triệu bạc, mới về được ghế dân bản, dù phải gian lận đủ mọi mảnh khoẻ... vất vả quá xá, nay xin các đại ca... hợp thức hóa kéo em sát nghiệp, vợ nợ đến nơi rồi».

Rút cục, cả hai lần, Hồ Oèn đều được quí dân bèo, vì thương tình bố thí cho cái danh xưng dân biểu, đúng như dải nợ tên hành khất vậy đó.

Về vụ bốc nhang là thiếu gạo, bề trong nó xảy ra như sau:

Thủa nay, vùng Cao nguyên vẫn có tên tài phiệt Trần Tỷ, chuyên lo độc quyền các đại bài gạo để tiếp tế cho dân. Chính Hồ Oèn, từng làm tay sai cho họ Trần Tỷ. Bởi họ Hồ, đã trải qua 6 đời Quan Đầu Tỉnh, dù là Kinh hay Thượng, Hồ Oèn đều nâng bị rất tài tình tài và đều được trọng dụng, cho ngồi cái ghế chánh văn phòng. Chức vụ này, còn kiêm luôn cả nghề chuyên viên làm kinh tài cho Quan Tỉnh Trưởng. Đã có lần, Hồ Oèn chơi trò phản phé, tung tiền ra tạo dư luận đánh đấm Trần Tỷ, để đoạt lại nguồn lợi to lớn nói trên. Song, với dân chúng, dù là Trần Tỷ hay Hồ Oèn thì... vẫn là cảnh tranh vô đua lại gạo vô dũa, do đó, dư luận rất thờ ơ. Ngày nay, Hồ Oèn vốn đang cần gỡ gạc theo lối đối giai đoạn để gấp thu về, bốn năm tẻ đã chi ra vụ ứng cử. Vì thế, gã tính một công đôi ba việc, la lối om xòm ra cái điều thương dân sự thật là âm mưu bắt căng họ Trần Tỷ. Rút cục cả Hồ lẫn Trần đều bề bối ợ hư nhau.

QUÉT RÁC GIA ĐÌNH

Tại Con Ong, bị nghe quá nhiều tiếng đồn của các nhân sĩ lão làng, cũng như của đồng đạo anh em chiến sĩ phục vụ ở đất của Lăng Ông Gia Định thành, rằng:

— Nơi linh thiêng này, đã xuất hiện 1 quan tá, được mô tả là đồng rác vì đại nhất đất Gia Định, vì gã làm toàn những vụ thổi ỉnh, bịt mũi lại vẫn thấy thối um... Lão quan Tá này, mới ngồi ở ghế ngon đốp bạc, chưa đầy năm mà đã xây được 1 tổ ấm, loại biệt thự, giá sơ sơ cũng phải chục triệu. Quan Tá, có 1 mụ vợ nài xề được gọi là con mẹ chẳng lửa, rất hách với ỉnh. Mọi đày mụ đòi quan quân phải đưa cả tiền đòi ỉnh, tới nhà riêng giúp mụ, trong vụ xây cất tẻ xá... song chậm trễ sao đó, mụ la lối, om xòm. Và mỗi lần mở cái lỗ mồm mụ ra, là y như mụ phát ngôn huênh hoang rằng «Bà thủ tướng họ T'ần đòi với mụ, là bà con trong họ. Coi chừng, thằng nào, con nào, kể cả cái thứ quan quân, mà mụ chỉ hất xi ỉ phất, là có châu bay đi đến tận Cà Mau, Phú quốc» Hối cho kỹ, thì ra, giữa bà đại tướng thủ tướng với mụ Tá ác ôn này, chẳng có họ hàng hang hốc gì ráo trời. Chỉ là 1 sự mượn lốt hùm dọa thiên hạ lấy le chơi.

Xin nhắc khẽ, quan đầu tỉnh, để xét lại xem thằng em út nào, đang xây nhà, và đang bắt ỉnh về hầu lạch cho vợ con. Rồi, hãy hỏi thẳng vào mặt nó, trúng áp phe gì, mà vô bạc lệ đến thế. Nếu đã có ăn chịu, thì... thôi vậy đành là 1 sự «gái ngồi phải cộc», há miệng mắc quai, nói ra hóc thấy mồ Xin nhắc riêng anh em ỉnh tráng, đừng có ngán con mụ bốc lảo ấy! Chẳng có bà thủ tướng nào chấp nhận cái thứ nặc nô hạ cấp đó! Coi chừng tù cả đám đó!

QUẠT MỒ

CHẤM DỨT NGAY SỰ LAM DỤNG XUẤT NGOẠI!

Đầu tuần này, Thủ Tướng đã thông tư cho các Bộ, Sở, yêu cầu hạn chế đến mức tối đa việc xuất ngoại của các công chức. Thật thì quả tội cho các ông công chức, vì từ trước đến giờ, việc xuất ngoại của một công chức là cả một vấn đề, và phải qua bao nhiêu cửa ải rồi mới được xuất ngoại, và vì vậy ít khi có sự lam dụng. Trái lại, đã có sự lam dụng qua sức trường tượng từ phía các cơ quan gọi là dân cư: Hạ nghị viện, Thượng nghị viện Tối cao pháp viện Giám sát viện, Trong lúc đối với một người dân, đã có lý do chính đáng đi nữa, mà muốn xuất ngoại cũng phải qua bao nhiêu thủ tục rườm rà và bao sự khó khăn từ phía bộ Nội vụ, rồi lại phải trả biết bao là thứ tiền thuế, lên đến hàng mấy t'ăn ngàn, thì các ông bà dân b'ều, nghị sĩ, thẩm phán tối viện, giám sát viện, cứ đua nhau

xuất ngoại du hí, nhiều khi mang cả gia đình, mà khỏi trả một món tiền thuế nào cả, lại được đi ngoại tẻ thả cửa, với hối xuất chính thức, là một sự kiện bất công không thể chấp nhận được.

Nếu các ông có được «bầu» vào cơ quan này cơ quan nọ, là để chia sẻ nỗi trông khổ của người dân bình vực quyền lợi của người dân, chứ đâu phải để các ông «hưởng thụ», trong lúc người dân đau khổ vì chiến tranh, vì cảnh vật giá leo thang, vì chính sách khắc khổ vì cái cách mạng mà thu lá rưng này. Các ông đã dành lương cao bằng hậu (124000 mỗi tháng, nghĩa là bằng 1 năm lương của một người công chức ngạch A!) nay lại đi nh'ộc quyền đi hí hí! Thì các ông kêu gọi người dân khắc khổ hy sinh cho ai đây?

Ngoài ra, các ông lại được cấp thông hành ngoại giao! Đây là một sự kiện trái nguyên tắc quốc tế mà đáng lý ra bộ Ngoại giao phải tôn trọng, thay vì làm như ông ngoại Trần văn Lâm vẫn làm là tự động vai trò cảnh sát để chặn giữ không cho các dân b'ều đi lập xuất ngoại, dựa có lý do chính đáng trong lúc lại nh'ập mặt trước những sự lam dụng trắng trợn của những người thân Hình Paap. Xin nhắc lại: quyền bắt kh'ám phạm của các ông dân biểu, nghị sĩ tạ Quốc hội không phải là quyền bắt kh'ám phạm của các nhà ngoại giao (các ông thẩm phán Tối cao pháp viện và Giám sát viện thì có nhiên là không có quyền bắt kh'ám phạm rồi).

Và vì vậy, cấp cho họ thông hành ngoại giao là làm trò cười cho các viên chức đi trú ở nước ngoài. Ng'ười ta còn nhớ trong vụ dân biểu Nguyễn quang Luyện bị bắt quai tang buồm vàng lậu tại Vọng Các, nhà chức trách quan thuế và đi trú Thái Lan đã tranh luận mãi và kh'ông chịu cho ông dân biểu Luyện hưởng quy chế ngoại giao, mặc dầu ông ta mang thông hành ngoại giao. Và nhà đương cục Thái Lan đã s'ưng sít khi thấy một người không phải là nhân viên ngoại giao đoạn lại mang thông hành ngoại giao!

Nghề nói các ông bà dân biểu nghị sĩ biểu quyết gấp rút ngân sách để kịp lợi dụng h'ưu kh'óa mà xuất ngoại! Xỉa các cụ chủ tịch Thượng viện (là người có tiếng liêm khiết), Chủ tịch Hạ nghị viện (là người đã hứa sẽ chấm dứt tình trạng chênh lệch giữa quyền lợi quá nhiều của người dân cư với sự khổ khổ của đa số đồng bào, lúc vừa đắc cử Chủ tịch) Chủ tịch Tối Cao Pháp Viện, và Chủ tịch Giám sát viện hãy cùng H'ành pháp chấm dứt ngay tình trạng loạn đ' này.

Cũng xin nhắc lại h'ưu kh'óa là để các cụ về đơn vị trực tiếp giúp đỡ đồng bào tại các địa phương, chia sẻ nỗi trông khổ của chủ đồng bào, không phải là thời gian để các cụ du hí, d'ời chiếu bài khảo lác nghiên cứu" này nọ, để thụ hưởng, nếu không là để buôn lậu như đã từng xảy ra biết bao nhiêu lần!

HOA-PHONG

KỸ-NGHỆ KIM-KHÍ TRẮNG-MEN

VĂN PHÒNG : Đ.T. 38.105

54 CHIỀU ANH CÁC-CHOLÓN

CƠ XƯỞNG : CHỢ-LỚN

167^B NGUYEN-DUY-BINH-DONG

Chuyên Sản Xuất Các Loại Sản Phẩm: BẮC BIÊN:

• THAU-THỒ-CHÉN
• ĐĨA-CAMEN v.v..

&
Dụng cụ Y Khoa
BẰNG

KIM KHÍ TRẮNG MEN

• TỐT
• BỀN
• RẺ
• SANG

(Nhân hiệu của chúng)

Quý Khách
Chiến Cờ
VÔ CÙNG HOAN NGHÊNH

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

THUỐC TÂY LÊN GIA VÔ ÍCH

Tin bệnh tật vừa tiết lộ là khoảng 2 ngàn Nha sĩ toàn quốc hiện đang đặt trong tình trạng báo động vì nỗi sợ hãi bị đe dọa hết sức trầm trọng. Mỗi đe dọa về sự này bắt nguồn từ việc nhà nước làm ra cho từng giá thuốc tây, khiến từ nay các con bệnh có nhiều triển vọng được chữa lành chết mòn, chết hàng loạt vô phương cứu chữa, vì các có đủ bạc mua thuốc nữa.

Bọn C.O một chút hết sức trước sự lo âu phi lý của giới nhà y kể trên. Vì chúng cần đợi tới bây giờ đám bệnh nhân nghèo mới sắp có nhiều hy vọng được về thăm ông bà sớm nữa. Ngay từ khi những biện pháp kinh tế sáng giá nhất thế giới được nhà nước Annamta ban hành, như kiểm soát, phân xuất song hành và mới đây nữa là cuộc cách mạng kinh tế mùa Thu hấp hối, thì đám dân nghèo Annam đã thừa sức hấp hối, thừa sức ngòm củ tí vì đói rồi. Bây giờ thuốc tây có tăng giá đắt ngang với kim cương hột soàn thì cũng đến thế thôi. Từ lâu rồi đa số con bệnh đã quen chữa trị bằng những phương pháp ngoại khoa thuần túy dân tộc hơn là y dược mắc giá. Chả tin cứ đi hỏi các ông đồng bà cốt, các ông đạo sớ, đạo hát, đạo nước lạnh mà coi. Bỏ đũa nào nói đối!

TRUNG DŨNG BỘI TINH

Ông Kinh Tế tuần rồi lại vừa hừ thêm một phát: Sau tết dương lịch này, nghĩa là bước qua năm 1972 bây giờ, hàng hóa nhập cảng sẽ có hạn hành tăng giá thêm 1 phần nữa, ít thôi, chỉ nhích từ 10 đến 20 phần trăm gì đó không nhiều. Tuy nhiên, để gọi là nâng đỡ nền tư bản Mỹ, ông kinh tế đã cần thận phụ chú thêm rằng cái biện pháp tăng giá này nhất định sẽ không áp dụng đối với hàng nhập cảng do cường quốc Da Đỏ sản xuất. Bất cứ là loại hàng Mèo nào, từ cái áo mưa nhỏ nhoi, điếu thuốc lý, thuốc chơi lâu và chơi dài, vân vân cũng sẽ được hưởng ân sủng này của ông Kinh Tế Anamta.

Sau khi hay biết tin trên, toàn dân toàn quân Giao Chi đều nức nở khen ông Kinh Tế quả là người thầy chung và hiểu để quá. Lòng biết ơn nước bạn đồng minh xâu xa đến như vậy thì phải kể là nhất rồi. Máy ông vua xe hơi, vua sù cheng si líp của cường quốc Da Đỏ chắc phải mũi lòng ra rít trước biện pháp "nâng đỡ" này, và không chừng dám gởi tặng ông kinh tế An Nam Cộng Hòa một vài tấm huy chương Trung Dũng bội tinh đang làm gương cho những kinh tế gia của các nước chư hầu khác tại Á Phi lâm ại!

NOEL 71! VIỆN TƯỢNG HOA BÌNH VÔ CÙNG TỐ BỤY

Thế là mùa Giáng sinh năm nay đã trôi qua trong sự an bình dưới trời Giao Chi. Đặc biệt đêm Noel Saigon thật quả đã diễn ra trong bầu không khí vui thật vui. Trên nước Thiên Đàng, Đức Chúa Trời ngó thấy hẳn cũng phải hoan hỉ hết mình vì không ngờ đám dân chúng từng chịu khổ sở vì 25 năm chinh chiến từng ngày này lại vẫn dư sức vui tươi đến thế. Một niềm vui tươi rất đáng khích lệ với những cô cậu chơi chơi ăn bán hồ hàng khiêu dâm không chịu được với những màn bốc lột bắt bớ lạc công khai ngoài công lộ, với những cặp trai gái sắp hàng trước cửa ô ten để đợi đến lượt mượn phòng trong 15 phút nửa tiếng gì đó hầu yêu nhau 1 quán kỷ niệm và với những nhà chính trị gia, sĩ quan, đại diện dân cử, vân vân ăn hít và "nhót" thả đàn tại những pác ty tổ chức không cần dấu diếm. Quí hóa hơn nữa, trước những cảnh quốc cấm đó, đảng dùi cui mặc đầu cũng đồng dao lắm nhưng lại tỏ ra hiền khô chả hề ngăn cản gì cả. Có lẽ trong đêm thiêng liêng này các thầy nghĩ rằng cần phải sinh sôi kéo mang tội. Chính nhờ sự thông cảm hiếm hoi và bất ngờ đó mà nhiều người chưa chi đã nảy ra mối hy vọng to bự rằng nền hòa bình đất nước đã sắp sẽ bỏ đến ngưỡng cửa rồi chăng? Không hiểu các chiến sĩ tiền đồn, các đồng bào đang sống pháp phòng tại những vùng sôi sục mặt an ninh có cùng chung hy vọng như thế, trong đêm chúa chào đời vừa qua ?!

BẦY ĐẶT LÀM ĐÁNG

Một đảng DB có chân trong văn phòng viện Hạ Bộ vừa khoe với báo chí là hiện giờ Viện Hạ Bộ đã có hồ sơ của 100 thằng gian thương trốn thuế cỡ gốc lắm. Tên tuổi tại nó đang nằm trong kết sắt Ủy Ban Kinh Tế, chỉ còn đợi ngày lãnh thẳng tốt là sẽ mang ra đề... quốc dân đại cáo.

Nghe xong lời khoe khoang trên của chàng DB nọ, nhiều người vừa phì cười lại vừa bắt lo thay cho sự an bằng của tòa nhà hát tây miệt công trường Lam Sơn. Vì còn nhớ hồi năm ngoái năm kia gì đó, ông nhà nước cũng từng đòi ba phen tuyên bố là đã nắm được hồ sơ tội gian thương trốn thuế. Một sự cầm nắm hết sức cứng ngắc và nguyên con không thể trật triệu vào đâu được. Ai cũng đinh ninh thế là chết mẹ tội ăn gian thuế má rồi, phen này từ một gông là cái cẳng. Thế nhưng đình ninh là 1 lẽ mà cái sự "chìm xuống" lại là 1 lẽ khác!

Rút cuộc chờ mãi chờ hoài người ta vẫn cóc thấy 1 đũa gian thương trốn thuế loại bự nào bị rưng qua một sợi lông nách, mà chỉ thấy tòa trụ sở thuế vụ bỗng bị nổ cái ầm, bây giờ vẫn chưa tái thiết xong.

Nhắc lại sự việc này bọn C.O chỉ cốt chứng minh rằng đảng gian thương tham nhũng ở cường quốc Annamta hiện giờ còn mạnh lắm, đến nhà nước có đầy đủ phú lit vô trang còn chưa hạ nổi chúng thì sức mấu các anh chị đạo kép viện hát bội vốn là những chuyên viên uyển h vô mồm sớ mó được vào ai mà cũng giờ trở 1 uông hào cho mất công! Họa chăng bầy đặt khoe khoang như thế với dụng ý làm đáng thì còn hơi có lý tí chút!

ÂN OÁN GIANG HỒ

Sau 28 tiếng đồng hồ bàn cãi sơ sơ, toàn thể đảng viên đảng phong bì viện Hát bội Bộ đã anh dũng biểu quyết thông qua toàn bộ ngân sách của nhà nước bưng qua. Đây quả là một thành tích nhanh chóng vô địch, rất đáng nên khen thưởng và các đảng viên phong bì càng đáng khen thưởng kịch liệt hơn nữa nếu chịu khó nhòm kỹ vào kết quả cuộc biểu quyết của họ. Một sự biểu quyết nói lên đây đủ sự thông minh, lòng trung thành, và nghĩa ân oán giang hồ. Trước hết không tự cắt giảm 1 đồng xu nhỏ trong ngân sách của ngành lập pháp... tức là chính mình. Thứ đến là màn biểu quyết ngân sách của Hành pháp, vì đảng phong bì cũng có nhiều liên hệ hết sức mật thiết nếu không muốn nói là người ăn kẻ ở trong chốn trào đình, nên các đảng chỉ cắt giảm 1 tí, cắt giảm đại khái đáng làm đáng... kéo mang tiếng chết.

Chỉ riêng ngân sách của tư pháp là bị đảng viên phong bì xúm nhau bề công đồng thật dễ sợ? Chả là vì mối giao hữu giữa Viện Hát bội và các cơ quan tư pháp từ trước đến giờ vốn không mấy tốt đẹp, nếu không muốn nói là đã có nhiều sự mê trầm trọng. Bởi vậy việc đảng phong bì viện Hát bội năm nay thẳng tay cắt xén ngân sách của ngành tư pháp tưởng không có gì đáng lạ vậy. Vì như thế mới đúng theo tinh thần đạo ân oán giang hồ như các anh em đứng bên.

TỬ ĐỘC

DB Hồ Văn Minh, người được tiếng là tương đối đứng đắn của gánh cải lương nhà hát tây, nhưng vốn có máu đối lập hạng nặng nên mấy hôm vừa qua đã than thở một câu nghe ai oán quá. DB Minh than rằng đa số bạn đồng viện họ Jeanot bê bối hết sức, họ cậy số đông để làm hư thói hết tội cây dân chủ, bằng chủ trương tử độc: Độc quyền, độc đoán, độc tài, và độc tôn.

Bọn C.O đã om bụng cười suốt vài cả tiểu tiện ra quần vì lời tá oán ngậy thơ của DB Minh. Vua ta có chủ trương bốn con đẻ rồ, thì các DB gia nô chủ trương tử độc như vậy là hợp lý quá rồi, có gì trái đạo trời và nghịch lòng người đâu! Nếu không có tử độc thì những kẻ cứng đầu đối lập với Vua ta sẽ dễ dàng thao túng làm trời sao?

MIẾU CHIẾN GIẢ VỜ

Trong ngày kỷ niệm lễ Giáng Sinh vừa qua, tại khắp các mặt trận thuộc lãnh thổ An Nam C

ĐA DANH cầm tròn

Hòa đều được lệnh ngưng các bùm 24 tiếng đồng hồ để cho các con chiến của cả hai ba phe có thì giờ mừng Chúa Cứu Thế chào đời. Chỉ riêng nhà nước Cam-bu-chia là không chịu chấp nhận sự ngưng chiến gì hết, cứ tiếp tục uyển nhau đều đều và bền bền. Sự việc này khiến thiên hạ chia làm hai luồng dư luận khác hẳn nhau. Người thì cho rằng vì Cam bu chia lấy Phật giáo làm quốc giáo nên không ngưng chiến trong ngày lễ Giáng Sinh là đúng rồi. Kề lại bảo tại bản tánh dân Miên hiếu chiến nên dễ say máu lắm, không đánh lộn thì thôi mà đã chót uỳnh rồi thì phải chơi cho đến lúc một mất một còn một ét tốp.

Riêng bọn C.O nghĩ khác, theo sự suy luận của bọn C.O thì trong thâm tâm nhà nước cũng như toàn thể dân Miên đều khoái ngưng chiến giống như ta thấy mẹ. Nhưng kẹt 1 điều hiện giờ Cam bu Chia làm gì có cái gọi là "ủy hội Quốc tế kiểm soát đình chiến" giống ta, nên họ e ngại rằng sau khi cuộc ngưng chiến chấm dứt sẽ có chỗ nào để nạp dăm bảy chục quả khiêu nại mà đối phương đã lên tú vi phạm. Nguyên nhân sự "hiếu chiến" bắt đầu đi của quân Miên chỉ giản dị có thế.

CÁI VẠ VỊT CỦA ÔNG TỔNG PHIỆU

Cụ ngoại móm xếp sòng nền thông gian Giao Chi đã phi phốp tuyên bố trong ngày vừa qua, là cường quốc Anamta hiện giờ có tới 200 ngàn trẻ נית mồ côi vì chiến cuộc, nhưng chỉ có khoảng hai chục ngàn đứa được săn sóc trong các trại từ thiện tế bản, kể cả làng cô nhi Long Thành của ông thầy nước lã mà dư luận đã từng sôi nổi một dạo. Theo sự thăm dò của phái viên C.O thì sự tiết lộ kể trên của ông ngoại móm đã khiến ông Tổng vua Phiệu lấy làm một sự cay cú, vì cho rằng nghề nghiệp của ông đã bị ông ngoại móm cạnh tranh một cách lố lồ bất hợp pháp. Đây là chưa kể xuyên qua quả tuyên bố của ông ngoại móm vừa nói, rất có thể vua ta chẳng đẹp lòng mà ngờ oan ông Tổng Phiệu là bất lực, là cóc xứng đáng ôm cái chức Tổng Mãi, điều đó mới thực là nguy. Do đó, dường như thôi, mấy bữa rày ông Tổng Phiệu đã vất vả xin vô châu hầu ngài ngự hơi nhiều để thanh minh thanh nga gần đứt lưỡi nghĩ thật thương ông Tổng Phiệu quá, ham mần lớn đôi khi cũng khôn khéo là như thế.

BẮC THANG LÊN HỎI ÔNG TRỜI ?

16 gia đình mua nhà trước cửa Coóc tự hiện đang «Bắc thang lên hỏi ông Trời, mua nhà bị (Sư) phá, có đời được không?»

Hỏi là hỏi cho vui vậy thôi, chứ trong thâm tâm, 16 gia đình trên cũng thừa biết là phải đến Công gô mới đời được xin, mà Tết Công gô bây giờ đâu có nữa, vì xứ Công gô đã được đổi tên thành xứ Zaire rồi!

Đời làm sao được mà xin đã lọt vô tay nhà sư cac, bởi nghiệp ngập hút sách lại có hàng lỗ đạo theo như lời tố cáo của các nhà sư đến phá nhà?

Chung quy cũng tại 16 nhà nhân kia không chịu tìm hiểu nghĩa bóng của chữ «chùa» hiện đang rất thông dụng: ca sĩ đi hút «chùa», hút thuốc lá «chùa», đọc báo «chùa» v.v.

Ở đây cũng thế, 16 căn nhà cất lên trong vòng đai của chùa thì phải hiểu đầy toàn là nhà «chùa», và mỗi gia đình muốn mua nhà «chùa» đem cúng vô chùa 3 Tê rưỡi, thì tiền này cũng lại thành tiền «chùa» rồi còn gì nữa?

Mà 16 gia đình kia muốn «mét» cũng lại đi gõ nhầm cửa mới là chán phèo. «Mét» đâu không «mét» lại mét đức Dzua, làm sao đức Dzua giải quyết được Nhà sư bán nhà «chùa» từ ngày đi Mèo về đã thành ra người «Mèo» rồi, có muốn «mét» phải đến ông toàn Quyền tú lạnh chớ!

Quản lý: HOÀNG THỊ QUY

In tại nhà in DÂN NGUYỆN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 204. Một tháng 80đ. Một năm 820 đồng